KURT MAHR

ATOMOVÝ POPLACH

Přeložil Jaroslav Kuťák
Digitalizoval Ing. Rastislav Homola

PERRY RHODAN
5

„Nepochopíte to! Nebudete rozumět jedinému impulsu. Váš mozek se zatmí, budete cítit zmatek…“

Thora přestala uprostřed věty, protože ji slova nenapadala tak rychle, jak by chtěla.

Jak prosté, říkal si Perry Rhodan, jak jednoduché je ji prokouknout. Ve skutečnosti si vůbec nedělá starosti o můj mozek. Ve skutečnosti mě chce přesvědčit, že jsem na nižším stupni vývoje. Že nemůžu chápat její tajemství.

„Co na tom?“ zeptal se. „Pohled na blábolícího idiota Rhodana by vám jistě byl zadostiučiněním, nebo snad ne?“

Cítila, že byla odsunuta na falešnou kolej. Zlobila se, protože se mu to povedlo tak snadno.

„O to nejde,“ odvětila krátce. „Psychopásky lze přehrát jenom několikrát. Je nutné je chránit. Především v takovém případě, jako je tento, kdy je zcela zřejmé, že nedojde k úspěchu.“

Perry Rhodan otočil pravou dlaň vzhůru. „Ó, vy mi křivdíte, Thoro,“ řekl prosebně. „Nepochopili jsme snad všechno, co jste nám dosud předložili?“

Thora luskla prsty. „To, co jste se dosud naučili, není nic ve srovnání s tím, co váš čeká teď.“

Rhodan se otočil ke Crestovi. Crest se tvářil vážně, jak bylo jeho zvykem. Člověk ho musel znát, aby z pohybů pokrčeného čela vyčetl, jak velmi se baví.

Dám tisíc fiktivních programů za jedinou takovou situaci, pomyslel si Crest. Nejinteligentnější ze všech Arkonidanek a lidský polobůh… A baví se spolu jako dvě malé rozmazlené děti.

Ve skutečnosti šlo o závažné věci. Thora podlehla Crestovým argumentům, když šlo o hypnotické vzdělání Rhodana a Bulla. Získali stejné vědomosti jako měli Arkonidané, ale nyní se vehementně bránila, aby byla Rhodanovi sdělena i poslední tajemství arkonidské vědy.

Crest jí opět vysvětloval, že lidé mají něco, co Arkonidanům schází - totiž neutuchající činorodost - a že je nutné tuto činorodost posílit. Využil přitom veškerou autoritu své osobnosti příslušníka arkonidské vládnoucí dynastie.

Rhodan, kterého se Thořina tvrdošíjnost dotkla víc než si byl ochoten přiznat, řekl na rozloučenou: „Děkuji vám za vaši důvěru. Věřte, že ji ani já ani můj druh Bull nezklameme.“

Pak se otočil ke Thoře a poznamenal: „Časem se přesvědčíte, že nemám v úmyslu vám škodit ani zraňovat vaši hrdost.“

Považoval za nutné to říct, přestože věděl, že Thora na takové řeči nedala. Ještě ne.

✧ ▲ ✧

„Jdi do háje!“ řekl smrtelně vážně Reginald Bull a snažil se přitom skrýt úlek, který v něm vyvolal Tako Kakuta, jenž se právě zničehonic zhmotnil těsně vedle něj.

Tako se usmíval.

„Proč do háje?“ zeptal se vysokým hláskem. „Zasloužil jsem si lepší přivítání. Nesu dobré zprávy.“

„Dobré zprávy?“ otázal se Bull. „Kde se tady na tom světě vzaly?“

„U Tai Tianga,“ usmíval se Tako. „Pochopil, že proti třetí mocnosti nic nezmůže. On a jeho lidi se stahují.“

Bull věděl, že generálu Tai Tiangovi nic jiného nezbývalo - poté, co zničili štolu, pomocí níž chtěl proniknout pod energetický ochranný štít a vyhodit do vzduchu Rhodana i s arkonidskou lodí. Přesto vyslechl Takovu zprávu s úlevou.

„Díky, Tako,“ řekl Bull a oddechl si.

„Na shledanou, pane,“ opáčil Tako a byl pryč.

Bull zamyšleně hleděl na místo, kde malý Japonec ještě před chvílí stál. Během uplynulých měsíců si na podobné zázraky zvykl. Tako Kakuta měl schopnost teleportace - dokázal se v nulovém čase přemístit do určité vzdálenosti jenom silou své vůle. Bullovi tato schopnost však pořád připadala stejně podivná, jako kdyby potkal koně a ten mu anglicky popřál dobrý den.

Nad hlavou mu zabzučel signál a v potemnělé místnosti se rozzářila obrazovka. Na ní se objevila tvář Perryho Rhodana.

„Rád bych si s tebou o něčem promluvil, Bulle,“ řekl Rhodan. „Máš čas?“

„Pro tebe vždycky. Ve tvý kajutě?“

„Jo, Crest je tu taky.“

Bull přikývl a opustil místnost. Obrazovka zhasla.

Když vstoupil k Rhodanovi, Perry vysvětloval: „Máme v úmyslu na pár dní opustit Zemi.“

Bull překvapeně vzhlédl.

Crest dodal: „Na zbytek hypnoškolení byste oba měli mít co největší klid. Kromě toho bude náš let plnit ještě jeden další úkol.

Lze předpokládat, že naše loď na Měsíci nebyla zcela zničena. Nevěřím, že by pozemské zbraně měly takovou sílu. Myslím, že se nám podaří najít řadu důležitých věcí, když si s tím dáme práci.“

Start lodi byl určen na přespříští den. Do té doby se Rhodan rozhodl využít skupinu opravárenských robotů, kteří nečinně postávali ve skladu. Požádal proto Cresta o jejich přeprogramování.

„Kdy by mohl být takový program hotov?“ zeptal se arkonidského učence.

„Za deset minut.“

„Podívejme!“ divil se Rhodan. „Už za deset minut?“

Crest přikývla obrátil se ke stolu. Rhodan šel ven a podíval se přitom na hodiny. Byl zamyšlen, neslyšel, že z druhé strany také někdo přichází, a když míjel roh, srazil se s Thorou.

„Ó, promiňte!“ řekl a trochu rozpačitě se usmál.

Thora měla očividně dobrou náladu. Posměšně si ho měřila. „Až budete schopen vyvinout ještě o trochu víc energie, budete moci projít zdí a vidět za roh.“

Rhodan přikývl. „A až vy se jednou odnaučíte nosit ten váš nosánek nahoru, budete docela přijatelná osoba.“

Thora sevřela rty, obrátila se na pětníku a zmizela za dalším rohem. Rhodan si povzdechl a pokračoval v cestě.

Čekal na něj Tako Kakuta. Rhodan mu podával složku poznámek: „Všechno si to pročti, Tako. Později si o tom promluvíme!“

„Ano, pane!“ odvětil Japonec a hned se vrhl do studia zápisků. Rhodan ještě chvíli vyčkal a pak se vrátil ke Crestovi.

„Přicházíte právě včas,“ oznamoval Arkonidan. „Zrovna jsem skončil.“

Výtahem se pak dostali do skladu robotů.

„Mám program pro každého z nich," řekl Crest nikoli bez hrdosti. „Až se vrátíme, budete se divit, co všechno ty stroje dokázaly."

✧ ▲ ✧

Roboti neopouštěli loď přímou cestou. Nejdříve si obstarali věci, které jim ukládal program.

Když Rhodan spřádal tento plán, měl v úmyslu využít veškerý čas, který měli k dispozici. Byl přesvědčen, že je schopen získat od pozemských dodavatelů součástky pro stavbu velice rychlé lodi s neomezeným akčním rádiem. K tomu ale musel vydat exaktní požadavky. Sestavování součástek muselo probíhat pod ochranou energetického štítu. S ohledem na nepředvídatelnou situaci na Zemi - hlavně vinou ponížených velmocí - by bylo neodpustitelným rizikem stavět tuto loď mimo štít. Prostoru pod štítem bylo dost.

Nadchlo ho, s jakou neúnavností a cílevědomostí se roboti dali do práce. Vynesli z lodi potřebné nástroje a přístroje a pustili se na holé zemi do stavby.

Rhodan nepochyboval o tom, že až se vrátí z letu, budou základní přípravy montáže nové lodi ukončeny.

✧ ▲ ✧

Tako Kakuta ukončil četbu záznamů. Když do místnosti vešel Rhodan, Kakuta seděl v křesle a zamyšleně hleděl do stropu.

„Rozuměl jste všemu?" otázal se Rhodan.

„Ano, pane. Bude to oříšek."

Rhodan si vzal židli a přisedl si.

„Poslouchej, Tako," začal vemlouvavě. „Jde o vážné věci. Jestli chceme, aby Crest a Thora zůstali našimi spojenci, musíme jim postavit loď, která vyhoví jejich potřebám. Pokud se nám je nepodaří dopravit zpět na jejich mateřskou planetu a zpátky, stanou se z nás starci, než něco málo dokážeme. Abychom přeskočili tisíciletí vývoje, potřebujeme Cresta. A toho můžeme mít, když mu postavíme loď."

„Ano, chápu, pane."

„Půjdou po tobě naši nepřátelé. Budou se za tebou štvát," pokračoval Rhodan. „Budou tě honit tajné služby a ty se budeš muset mít pořád na pozoru. Najde se hodně lidí, kteří nám chtějí dodávat, ale nevěř nikomu. Budou mezi nimi takoví, kteří s tebou uzavřou kontrakt a přitom tě oznámí policii. Bojím se, že by po tobě policie střílela. Budou vědět o tvých schopnostech, které tě dostanou z každého vězení. Takže budou střílet… I ze zálohy, když to uznají za potřebné.

Dostaneš arkonidský ochranný oděv. Hodně ti pomůže, ale o svoji bezpečnost musíš pečovat především ty sám."

Tako přikývl a zopakoval: „Ano, pane, chápu."

„Je na tobě, kde začneš pracovat. Možná budeš mít nejvíc štěstí u soukromých společností. Dostaneš ode mne soupisku všech věcí, které budeme potřebovat. Crest tvrdí, že taková loď musí mít průměr asi tří set metrů. Najdou se lidi, kteří se ti vysmějí… A kromě toho musíš součástky shánět tak, aby nikdo nevytušil, oč vlastně jde.

Je jisté, že stojíš před nejtěžším úkolem svého života. Na přípravu máš čas do našeho startu."

Rhodan vstal. Tako se zvedl a uklonil se. Rhodan se usmála poplácal ho po rameni.

„Dělej svoji věc dobře, Tako," řekl. „Hodně na tom záleží."

✧ ➤ ✧

Rhodan se zabýval sestavováním soupisky, kterou chtěl dát Takovi. Bylo hodně věcí, které musel sehnat během velmi krátké doby.

Nadsvětelný pohon pozemský průmysl dodat nemohl. Crest doufal, že na zničené lodi najde součástky, které by mohli použít.

Rhodan cítil napětí, když uvažoval, že neuplyne ani sedmdesát hodin a bude znát princip nadsvětelného pohonu. Díval se před sebe a přemýšlel.

Vtom se do kajuty vřítil Bull. Byl rozčilený a přerývaně oddechoval.

„Klein vysílá signály. Musíme za ním poslat Taka!"

„Klein?"

Bull přitakal. „Myslím, že bysme si měli pospíšit…"

Rhodan stiskl tlačítko a na obrazovce se objevila Takova usměvavá tvář. „Vysvětli mu to," vyzval Rhodan Bulla.

„Klein vyslal signál. Čeká na domluveném místě a ty by ses měl co nejrychleji vydat za ním.“

Tako přikývl. „Ihned, pane.“ Ani nevypínal spojení. Najednou se vypařil.

Vrátil se za čtvrt hodiny.

Rhodan s Bullem zírali na obrazovku a čekali, až se znovu objeví, ale on se rematerializoval za jejich zády.

Bull se polekaně ohlédl.

Tako si ho nevšímal. Obrátil se rovnou na Rhodana. „Špatné zprávy, pane! Všude na světě přikázaly vlády průmyslníkům, že s námi nesmějí obchodovat. Porušení tohoto zákazu bude stíháno nejtěžšími tresty.“

Rhodan strnul. „Nějaký lišák pochopil naše záměry,“ řekl a vykročil. Zastavil se těsně před Takem: „Tako! Na tvém úkolu se nic nemění. Jen se obávám, že teď budeš muset být ještě opatrnější.“

✧ ▲ ✧

Loď odstartovala podle plánu. Roboti mezitím už dva dny pilně pracovali. I po startu arkonidského člunu zůstalo na místě dostatek generátorů, aby udržely ochranný energetický štít v aktivitě.

Během letu nebylo nutno vykonávat žádnou práci. Automatický pilot pracoval přesně podle Crestových příkazů.

Osm set kilometrů nad povrchem Země hlásily zaměřovače nálet první pozemské rakety. O pár vteřin později se na kontrolních obrazovkách objevila jako kovový blesk. Rhodan se neubránil úleku a dokonce na okamžik zadržel dech. Pak spatřil explozi, ale uklidnil se, když zjistil, že se na palubě arkonidské lodi nic nezměnilo. Záblesk výbuchu se rozplynul a člun Arkonidů nadále sledoval naprogramovaný kurz.

Loď se ve výšce čtrnácti tisíc kilometrů vydala na oběžnou dráhu.

„Můžeme začít s hypnoškolením,“ řekl Crest. „Viděli jste, že nám ty rakety nevadily. I kdyby se pokoušeli dál střílet, nic nezmohou.“

Rhodan přikývl. Strach z útoku pominul a už se opět chvěl nedočkavostí zvědět poslední tajemství Arkonidů.

Probíhalo to jako předtím: oba pohodlně leželi a byli připojeni k informačním přístrojům.

„Potrvá to asi tři hodiny," oznamoval Crest. „Tentokrát je to mimořádně těžká látka - i pro mne."

Zkontroloval spojení a zeptal se: „Připraveni?"

„Připraveni," odvětili Rhodan i Bull jakoby jedněmi ústy.

Rhodanovo vědomí se propadlo při myšlence na Thoru. Proč se nepřišla podívat?…

✧ ⏃ ✧

Rhodan by nebyl schopen vylíčit, co během hypnoškolení prodělával. Vše, nač si později vzpomenul, bylo jen chaosem útržkovitých informací, nedávajících žádný smysl. Tělesně nic necítil. Cokoli se odehrávalo, dělo se v jeho mozku…

Nyní, když se probudil z hypnózy, čekal, že bude svěží a odpočinutý jako pokaždé předtím, ale úporná bolest hlavy naznačovala, že něco není v pořádku.

Crest stál nad jeho lůžkem a tvářil se bezradně.

„Thora," vykoktal Crest. „Ona…"

Rhodan se něčeho podobného obával. Příliš rychle s tímhle školením souhlasila. Mohl si domyslet, že má něco za lubem. Vstal a přetrhal spojení. Crest vyděšeně o krok ustoupil. Rhodan překvapeně zjišťoval, že z něj má Crest strach. „Kde je?" vyštěkl.

„Ve velínu," odvětil Crest.

Rhodan vyrazil. Bezděčně sáhl k boku, kde nosil neustále malý kolt. Na okamžik zalitoval, že nemá žádné arkonidské zbraně. Jestli je Thora ve velínu zamčená, otevírací mechanismus tím koltem nerozstřílí.

A ona skutečně měla zamčeno. Nechtěl nic riskovat. Rhodan zabušil pěstmi na dveře. Zevnitř však nepřicházela žádná odpověď. Vrátil se tedy k nejbližšímu videofonu a namačkal spojení s velínem.

Thora na jeho zavolání čekala. „Co se děje?" otázala se naprosto klidně.

Rhodan si uvědomoval, že nemá význam křičet. Jak ji znal, věděl, že na ni žádné emoce nepůsobí.

„Co to zase provádíte za nesmysly?“ zeptal se a lehounce se ušklíbl.

Hovořila arkonidským jazykem, aby mu dala najevo svoji nadřazenost: „Už mám plné zuby toho, aby mi pořád rozkazovala nedomrlá poloopice. To je všechno.“

Rhodan zvažoval odpověď. Po chodbě mezitím přicházel Bull. Rhodan mu pokynul, aby se nepřibližoval.

„Řekněte mi,“ pokračoval Rhodan v hovoru, „co teď chcete udělat?“

Poprvé na ní spatřil známky nervozity.

„Přistanu na Zemi,“ odvětila Thora. „A vezmu věci do svých rukou.“

„Jaké věci? Vy si snad myslíte, že si budete moci svoji loď koupit někde na tržišti?“

„Ne. Ale mohu lidi donutit, aby mi ji postavili.“

„Donutit?“ zasmál se Rhodan. „A jak?“

„Víte sám dobře jako já, že tenhle člun disponuje zbraněmi, s jejichž pomocí bych byla schopna naráz zničit deset takových planet jako je Země.“

Rhodan se postavil tak, aby tváří pokrýval celou obrazovku a rukou, kterou tím pádem neviděla, ukazoval Bullovi na podlahu v místech, kde se spojovala s protilehlou stěnou.

„Přistanu pod energetickou kopulí,“ říkala mezitím Thora. „A sdělím pozemským vládám, co požaduji.“

Rhodan přitakal a mezitím ukazoval dolů a zároveň na videofon. Nevěděl však, jestli mu Bull rozumí.

„Nebudu vám zastírat, že jsem ochotna proměnit vaši Zemi v obláček mezihvězdného prachu, pokud mi lidé nevyjdou vstříc.“

„To je pro vás zřejmě ta nejbezpečnější cesta domů, že?“ posmíval se Rhodan. Zároveň Bullovi prsty předváděl zbraň. Cítil, že mu po zádech stéká pot.

„Uvažujte přece,“ vysvětloval Thoře. „Chcete zničit Zemi, když nesplní vaše přání. A co vy? Budete živořit na Venuši nebo na Marsu. To chcete? Ano?“

Thora mávla rukou. „Vy si myslíte, že to pozemšťané nechají dojít do důsledků? Já je upozorním, že nemohou počítat s žádnou milostí.“

Rhodan se pohodlně opřel o stěnu, aby naznačil, že je připraven na delší rozhovor. „Podívejte, teď právě zase podceňujete lidi. Neměla byste si dělat velké naděje. Těch pár zbabělců, kteří budou ochotni sloužit, vám nebude nic platných.“

Rhodan chtěl pokračovat, ale vtom za Thorou něco spatřil: vylézalo to z technické šachty. Nejdřív se objevil kolt a pak hlava Reginalda Bulla.

„All right, děvčátko, votoč se ke mně a dej ruce nad hlavičku!“ zvolal Bull.

Ale Thora neposlechla. Lekla se ho tak, že se otočila, vyvalila oči a omdlela.

„Dobrý!“ křičel Bull ze své díry. „Tak nějak jsem si to představoval. Rozstřílej dveře, šéfe, než zas přijde k sobě!“

Rhodan přikývl a odběhl zpátky ke Crestovi. „Dejte mi jednu ze svých zbraní,“ požadoval. „Abych se dostal do velínu. Jestli si nepospíšíme, probere se a pak by mohlo být pro všechny pozdě!“ Crest sáhl k boku a podal mu paprskomet. „Vezměte si to, ale buďte opatrný!“

Rhodan se řítil zpět. V běhu připravil zbraň k palbě. Pět metrů před vchodem se zastavil a namířil na elektronický zámek. Pak stiskl spoušť. Plastik se roztékal, rozrůstal a vytvářel stále větší otvor. Když Rhodan viděl dovnitř, zastavil palbu.

Dveře se daly otevřít. Rhodan je rozrazil a vběhl dovnitř.

„Zaplaťpámbu!“ ozval se Bull. „Já bych neměl to srdce ji zastřelit.“

Thora byla ještě pořád v bezvědomí.

Rhodan ji zvedl a uložil na jednu z paland u stěny. Pak aktivoval videofon a spojil se s Crestem. „Pojďte sem, prosím,“ řekl klidně. „Chci, abyste byl u ní, až se probere.“

Nejdřív však přišel Bull. Šklebil se od ucha k uchu. „Co myslíš, jak jsem porozuměl tvý posunkový řeči?“

„Skvěle,“ pokýval hlavou Rhodan. „Jsi pašák.“

Pak přišel Crest. „Jak jste to dokázali?“ vrtěl hlavou.

„Takhle," řekl Bull a začal gestikulovat.

Rhodan se zasmál.

Crest se posadil na lůžko k Thoře. „Měl jsem strach, že vás zabiju…," řekl po chvíli Rhodanovi.

„Cože?" vyjekl Perry nevěřícně.

Crest pokyvoval hlavou. „Není nic horšího, než být probuzen z hypnoškolení předčasně. Mozek se nachází v mimořádně aktivovaném stavu a pokud nedostane svůj naprogramovaný čas, může dojít k nejhoršímu… Jako se to už stalo v minulosti na Arkonu. Ale já jsem vás musel probudit. Měli jste setrvat v hypnóze ještě dvě hodiny, ale to už by Thora mezitím dosáhla svého…"

Vzhlédl a usmál se. „Bylo to prosté. Měli jste tak či onak zemřít. Jedinou šancí bylo, že vás probudím. Trochu jsem přitom doufal, že máte jiné mozky nežli my Arkonidané…, a vyšlo to."

Rozzářil se. „Moje naděje v lidstvo se opět potvrdila!"

Vtom se za jeho zády cosi pohnulo a Thora řekla: „Jsi mizerný zrádce, Creste!"

Rhodan se prudce otočil. Bull se postavil k nohám jejího lůžka. Crest však zůstal klidně sedět. Smutně se pousmál, a pak naprosto klidně opáčil: „To jednou pochopíš, dcero, ale bude to dlouho trvat…"

Thora zavřela oči.

Zanedlouho se opět octli pod přístroji.

„Připraveni?" znovu se otázal Crest.

„Připraveni!"

Velký černý plášť jim zakryl celý svět…

✧ ➹ ✧

Zatímco se Tako Kakuta v jednom velkém obchodním domě od hlavy k patě oblékal do nového, napadlo ho, že se značným problémem třetí mocnosti stal nedostatek výměnných prostředků. Ztrátou lodi na Měsíci přišli o mnoho předmětů, které mohli nabízet místo peněz a zůstalo jich jen málo - pouze pro nejdůležitější transakce.

Tako se bez problémů dostal až do Pittsburghu. Protože mu Rhodan ponechal volnou ruku ve výběru trasy, soustředil se na státy

Nové Anglie, kde existovalo nejvíc průmyslových podniků na malém prostoru.

Měl oproti Rhodanovi a jeho lidem na základně jednu výhodu: nikdo ho neznal. Protivníci o něm neměli tušení. Předsevzal si, že toho využije, dokud to jen bude možné. Ve chvíli, kdy bude muset začít jednat o kontraktu, bude však nucen svoji masku nechat spadnout.

Když se oblékl, pustil se do práce. Nasedl do taxíku a nechal se odvézt ke komplexu FERROPLASTICS LIMITED, patřícího k velkému Dupontovu trustu.

Tako uměl vzbudit dojem důležitosti. Hned u vchodu ho ujišťovali, že mu co nejrychleji zařídí setkání s některým z ředitelů.

Tako je upozorňoval: „Nezapomeňte se zmínit, že půjde o velikou zakázku!“

Použil jiné jméno - to, které měl v náhradním pasu, - a neztrácel o svých zadavatelích ani slovo. Ať si pro začátek myslí, že přijel v zájmu některé z asijských mocností. Navíc bylo obecně známo, že v oblasti kovoplastů Asie za Amerikou značně pokulhává.

V přijímací hale čekalo asi dvacet mužů. Zahloubal se do časopisu, ale přes jeho horní okraj neustával sledovat okolí. Nespatřil nic zneklidňujícího.

Po dvaceti minutách se znovu objevil muž, který ho přijímal. Usmíval se. „Dokázal jsem to, pane,“ řekl ledabylým americkým způsobem. „Boss vás chce hned vidět!“

Tako se vstřícně pousmál.

„To je omyl, mladý muži,“ odvětil. „Já chci vidět bosse. Jak se jmenuje?“

„La - Laffitte,“ zaraženě vykoktal mladík. „Prosím, můžeme jít…“

Tako přikývl a zvedl se.

Mr. Laffitte měl kancelář v nejvyšším patře impozantní budovy. Vstal od psacího stolu, když Tako vešel. Mladík, který ho přivedl, zůstal na chodbě a zavřel dveře.

„Prosím, přijměte místo!“ vyzval Taka Laffitte a nabídl pohodlné křeslo.

Tako si sedl, odmítl cigaretu a zdlouhavě si prohlížel kancelář. Laffitte znervózněl, ale to Takovi nevadilo.

Konečně vzhlédl a řekl: „Kde s vámi mohu jednat?“

Laffitte udělal zaražený obličej.

„Jednat? Proč? Vám se tu nelíbí? Obchodní jednáni vedu vždycky tady…“

Tako se usmál a pokýval hlavou.

„Moje zakázka,“ řekl po chvíli, „je natolik složitá a delikátní, že nechci vůbec riskovat, chápete? Podívejte například támhle! Ta váza s květinami! Není nádherná? Víte, kolik mikrofonů by se do ní vešlo?

Chápu vaši opatrnost, pane Laffitte, ale na druhé straně byste i vy měl chápat mě.“

„Vypadá to,“ poznamenal Laffitte, „že mi sem neposlali žádného prosťáčka…“

Pak vstal a dodal: „Samozřejmě, že jsem ochoten jednat na jakémkoliv místě, které by se vám líbilo. Předneste návrh.“

„Třeba v mém hotelu. Nechám rezervovat konferenční místnost.“

Laffitte nabídl telefon, Tako zavolal do hotelu a objednal menší salonek.

Když sjížděli dolů do přízemí, pozorně si Laffitta prohlížel. Nezdál se mu zákeřný… Pokud byl, pak to uměl mistrně skrývat. Při cestě taxíkem Tako kontroloval, zda je nikdo nesleduje. Byl spokojen.

Salonek byl připraven. Tako vydal příkaz, že je nikdo nesmí rušit. Posadili se k malému stolku a Tako se hned dal do práce. Zapnul svůj malý vyzařovač a diktoval Laffittovi požadavky:

„… stěny koule o průměru 310 metrů, tloušťka stěn 0,75 metrů. Z ferroplastiku A-10 s wolframem, dodávat po malých dílech. O způsobu dodávek si ještě promluvíme.

Jako protihodnotu vám můj zadavatel dodá takzvaný antigravitátor, s jehož pomocí budete schopen pracovat od nulové gravitace až po její desetinásobek. Cena tohoto přístroje reprezentuje hodnotu vámi dodaného zboží.

Pamatujte si však, že trvám na dodržování dodacích lhůt. Buď nám do čtyř týdnů dodáte, anebo naše dohoda neplatí. Písemná smlouva nebude žádná. Máme k sobě úplnou důvěru.“

Tako vstal. Laffitte na něj zíral zastřenýma očima, jak je to u hypnoticky ovlivněných lidí obvyklé.

„Kdyby někdy někoho napadlo," zakončil Tako s úsměvem hovor, „že jsem agentem třetí mocnosti, pak na to zapomeňte! Jsem tu v zájmu Asijské Federace, která, jak víte, má s výrobou ferroplastů problémy. Ferroplastová koule bude skrývat nový jaderný reaktor. To je vše, pane Laffitte. Doufám, že zakázku vyřídíte k plné spokojenosti zadavatele. Tady jsou údaje k dodávkám."

Podal Laffittovi hromádku listin, které minulý večer napsal na hotelovém psacím stroji.

Vypnul přístroj. Laffitte se opět tvářil normálně. Vstal a podával Takovi ruku. „Jsem rád, že jsme se tak rychle dohodli," řekl. „Tu záležitost přednesu ještě dnes správní radě, ale myslím, že nebudou žádné potíže. Budeme přece královsky zaplaceni."

Tako otevřel dveře salonku. Chodba byla prázdná.

„Nezapomeňte mě informovat o rozhodnutí vaší správní rady! Můj zadavatel má zájem o rychlé dodávky. Kdyby je vaše firma nebyla schopna zajistit, musel bych se obrátit jinam."

Laffitte s úsměvem mávl rukou. „Nemějte starost! To bude v pořádku. Ještě dnes večer vám zavolám."

Tako doprovodil Laffitta až do haly, pak ho oknem sledoval, jak nasedá do taxíku. Okamžik po odjezdu taxíku se od chodníku odlepil šedý vůz a sledoval ho…

Tako se vrátil do svého pokoje. Přemýšlel. Ten šedý vůz nemusel nic znamenat - ale člověk nikdy neví…

Zvedl telefon a zavolal do Laffittova podniku. Představil se jako pan Jakamura a požádal o svolení ke vstupu do objektu. Bylo mu to umožněno.

Oblékl si speciální arkonidský oděv, zastrčil do pouzdra zbraň a emitor a vyšel z pokoje.

Portýr na něj zíral rozšířenýma očima, ale ve zlomku vteřiny se přestal divit. U tak exotických hostů si člověk musel zvyknout na výstřednosti.

Tako nasedl do taxíku a jel zpět k firmě FERROPLASTICS. Znovu zvažoval možná nebezpečí, ale nakonec se uklidnil konstato-

váním, že přece disponuje prostředky, které zaručují jeho maximální bezpečnost.

✧ ▲ ✧

Zhruba ve stejnou dobu se Laffitte řítil přijímací halou svého podniku a narychlo svolával zasedání správní rady. Byl si jist, že během hodiny bude o všem rozhodnuto.

Když míjel první dveře, ozval se za ním hlas. Sekretářka mu řekla, že volal pan Jakamura. Souhlasil s jeho vstupem do podniku.

Pak ho zastavil mladý muž, který mu sděloval: „Jel jsem za vámi, pane, jak jsme se domluvili. Je všecko v pořádku?“

„Ano, Morgane, všechno v pořádku!“

Morgan zaváhal. Chtěl už jít, ale pak se ještě otočil. „Pane, jste si docela jist, že je všecko oukej?“

Laffitte zlostně dupl. „Jo, k čertu! Docela jistý!!“

Morgana se výbuch zlosti nijak nedotkl. „No dobrá…“ zamumlal, obrátil se, vyšel ven a tam pečlivě zaparkoval vůz. Pak se vrátil k sekretářce Defoeové.

„Co je?“ ptala se rozrušeně. „Čeho se obáváte, Morgane?“

Morgan si vzal židli a posadil se. Pokrčil rameny. „Ani pořádně nevím. Vypadá to na nějakej velkej kšeft. Laffitte si málem ušoupal nohy, jak rychle sháněl správní radu. A přitom…“

Slečna Defoeová vrtěla hlavou. „Nechápu, co je na tom špatného?“

„Viděla jste někdy, jak Laffitte uzavírá obchody?“

„Ne, ještě ne.“

„Čas, který Laffitte potřebuje k dohodě, je přímo úměrný velikosti zakázky. Laffitte ještě nikdy nejednal kratší dobu, než pět hodin. Na tuhle zakázku potřeboval pět minut - no dobrá, možná čtvrt hodiny, když se všechno sečte. Ale svolává správní radu. Musí jít o obrovskej kšeft, protože jinak by rozhodl sám. Za čtvrt hodiny uzavřel obrovskej kšeft - to je to, co se mi nezdá.“

Slečna Defoeová se ušklíbla. „No, poslechněte, a kvůli tomu děláte takové divadlo?“

Morgan přikývl.

„Půjčíte mi druhý sluchátko, až zase zavolá ten Jakamura?“

„Ne,“ tvrdě odmítla slečna Defoeová. „Nedovolím, aby někdo odposlouchával!“

Ale Morganovi se ji podařilo umluvit.

Chvíli si povídali o nezávazných věcech, a pak se otevřely dveře haly. Morgan se při tom zvuku otočil: spatřil, jak se dveře otevírají, jak se zavírají, ale to bylo všecko. Promnul si oči, ale obraz se tím nijak nezměnil. V hale bylo sice rušno, ale u dveří nikdo.

Miss Defoeová zpozorněla. „Copak zase máte?“

„Otevřely se dveře, ale nikdo nevešel!“

Zazvonil telefon. Sekretářka spojila hovor a znovu zavěsila. „Měl byste si dopřát pár týdnů dovolené, Morgane. Vidíte strašidla.“

Morgan zaprotestoval.

V tu chvíli se událo cosi podivného. Přes halu kráčel poslíček s kupou tiskopisů v náručí. Najednou jakoby narazil na neviditelnou zeď, vykřikl, zastavil se a tiskopisy se rozlétly po celé hale.

Morgan se jedním skokem octl u něj. „Co se stalo?“

Poslíček byl bledý a koktal. „Já… já… nevím, narazil… jsem… ale do čeho? Tady… přesně tady!“

Morgan si tam stoupl, ale nic mimořádného nenahmatal. „Nesmysl,“ zabručel. „Nic tady není…“

Poslíček vrtěl hlavou.

„Co to bylo?“

„Nemůžu říct. Moh to bejt člověk, ale neměl normální oblečení, bylo to něco tvrdšího…“

Morgan si vjel rukama do vlasů. „A nic jste neviděl?“

„Nic! To je právě to divný!“

„No dobrá,“ řekl Morgan, sklonil se, zvedl pár papírů a podal je poslíčkovi. „Ukliďte to tady a hlavně nikomu nič neříkejte. Stejně by vám nikdo nevěřil.“

„Ano, děkuji…“

Morgan se vrátil k sekretářce. „Co se stalo?“ chtěla vědět.

„Srazil se s neviditelným.“

Miss Defoeová dostala záchvat smíchu.

„Nevím,“ vážně uvažoval Morgan. „Možná na tom něco bude.“

Sekretářka se přestala smát a nevěřícně na něj pohlédla. „Přece mi nechcete tvrdit, že…“

Nedostala odpověď. Zamyslel se a mlčel.

Po chvíli se znovu otevřely velké dveře haly a vešli dva členové správní rady. Minuli slečnu Defoeovou a mlčky kývli na pozdrav, aniž by přerušili rozhovor. Morgan je pozorně sledoval. Díval se, jak kráčejí k zasedací hale. Měla dvoukřídlé dveře. Jedno křídlo za nimi zapadlo ihned, druhé zůstalo chvíli otevřené a pak také zaklaplo.

Morgan už nepochyboval o tom, že má v budově někoho, kdo se umí udělat neviditelným. Chtěl okamžitě informovat bezpečnostní službu objektu, ale pak mu došlo, že by se mu zřejmě vysmáli.

Pokud měl něco udělat, musel to udělat sám.

✧ ▲ ✧

Na Laffittovi bylo vidět, jak je na novou zakázku pyšný. S neobvyklou sebejistotou přednesl členům správní rady nabídku a vůbec nebral na zřetel, jak se tváře většiny přítomných kaboní.

Whitmore vstal jako první.

„Jako předseda správní rady bych vám, pane Laffitte, chtěl tlumočit velké znepokojení přítomných nad nabídkou, kterou jste nám právě přednesl.“

Nadechl se a ztratil styl. Začal křičet: „Laffitte, to jste si vážně myslel, že si smíte dovolit vytrhnout nás z důležitých jednání kvůli tak nesmyslné nabídce?

Vstaňte, Laffitte, a omluvte se! Toto shromáždění vám dá tak na frak, že si to za rámeček nedáte!“

To byl Whitmore. Už si sedal, ale pak ho ještě něco napadlo: „Cože nám zákazník nabízí jako protihodnotu?“

„Takzvaný degravitátor,“ vysvětloval Laffitte. „Ideální přenosný přístroj, který je schopen rušit či zesilovat gravitační pole až na desetinásobek.“

Whitmore přitakal. „Jestli je to opravdu tak,“ pokýval hlavou, „pak bych tuto transakci společnosti upřímně doporučoval.“

Každý, na koho se podíval, přikývl. Z jejich paměti se rázem ztratilo, že ještě před minutou Laffittův návrh vehementně odsuzovali. Nikdo se neptal, kdo je na Zemi schopen učinit takovou nabídku. Najednou byli spokojeni.

Laffitte přečetl dodací podmínky a poznámky k expedici. Dohodli se, že obojí je přijatelné.

Jak Laffitte slíbil, ani ne za hodinu bylo zasedání skončeno. Zakázka byla přijata, ihned byly vydány příkazy pro jednotlivá oddělení. Členové správní rady se loučili s přesvědčením, že právě uzavřeli největší obchod v historii firmy.

Muž, který jim k tomuto rozhodnutí dopomohl, čekal, až všichni opustí místnost. Nechtěl se už vracet zpátky přes halu, aby nezpůsobil další nepříjemnost jako s tím poslíčkem. Soustředil se na jedno klidné místo poblíž ředitelství a teleportoval se tam.

Přistál v parku. Nikdo ho neviděl.

Vyšel na ulici a počkal na taxík. O pár minut později vysedal před svým hotelem. Ponořen do myšlenek minul portýra a vstoupil do výtahu.

S výsledkem dne byl spokojen.

Starost mu dělala jenom ta srážka s poslíčkem v hale. Nestačil mu uhnout. Neuniklo mu také, že mladý muž, který šel poslíčkovi na pomoc, tušil víc, než bylo zdrávo. Někdo, kdo uvěří v existenci neviditelného, je nebezpečný protivník..

Tako si zafixoval jeho tvář a předsevzal si, že mu ihned vnutí svou vůli, jen co ho někde spatří.

✧ ➹ ✧

Otevřel dveře svého pokoje a vstoupil. Když už málem došel ke stolu, ozvalo se za ním: „Nelekejte se, pane! Nechci vám ublížit.“

Tako se otočil na podpatku, přimhouřil oči a bleskurychle tasil zbraň.

V křesle u dveří seděl postarší muž a měl obě ruce zdviženy nad hlavou. „Panebože!“ hlesl. „Dejte tu věc pryč. Jsem zcela neozbrojen“

Tako sklonil hlaveň pistole. „Kdo jste?“

„Je to důležité? V téhle hře jsem zcela nedůležitá osoba. Poslali mě sem, abych vám něco vyřídil. Říkejte mi Webster, jestli vás to pobaví.“

Tako si ho měřil. Muž byl na svůj pokročilý věk poněkud nápadně oblečen, než aby působil seriózně.

„Co mi chcete vyřídit?“

„Dávejte pozor: Víme, že sháníte věci, které se dají jen těžko sehnat. Nabízíme se vám jako zprostředkovatelé a zavazujeme se, že seženeme všechno, co budete potřebovat,“ řekl muž a se spokojeným úsměvem se opřel v křesle.

„Kdo je to my?“ otázal se Tako.

Webster pokrčil rameny. „Je mi líto, ale já to nevím.“

Tako svraštil čelo. Posadil se do křesla proti Websterovi. „Jak jste se sem vlastně dostal?“

„Óóó,“ zašklebil se Webster. „Muž jako já má tisíce možností.“

„Jsem ochoten spolupracovat,“ oznámil Tako. „Poslechnu si vaši nabídku. Kde mi ji můžete objasnit?“

„Mám tu adresu, počkejte. Ale opravdu: nezkoušejte s námi žádné triky. Přezkoušíme si vás, než s vámi začneme jednat. Tím, že vám děláme tuhle nabídku, se velmi exponujeme. Proto chceme snížit riziko na minimum, chápete?“ řekl muž a podal Takovi mapu. „Naše nabídka zůstane deset dní otevřená. Pokud budete mít zájem, zavolejte na tohle číslo a řekněte: Holloway přijde ve čtrnáct hodin! Nebo třeba v osm, jak budete chtít. Je to jasné?“

Tako přikývl. „Nebudete čekat příliš dlouho,“ odvětil s úsměvem.

Webster odešel.

Zanechal za sebou zamyšleného Taka. Triky, o nichž mluvil, byly očividně myšleny jeho mimořádné schopnosti a prostředky, které mu propůjčoval arkonidský oblek. Jak se o tomhle mohl někdo dozvědět?

Websterova osoba pro něj byla záhadou. Tenhle muž bezesporu patřil mezi nižší sociální vrstvy. Tak byl oblečen a tak taky mluvil. Kdo ho poslal? Podle toho, že se dostal dovnitř, mohlo jít o nějakého zlodějíčka nebo tak něco. Patřil k bandě zločinců? Chtěli ukrást loď, kterou chtěl Rhodan postavit?

Při té myšlence se pousmál a znovu našel ztracenou sebejistotu. Nebylo nic, čeho by se musel bát - dokud měl tento oděv a dokud mu sloužila schopnost teleportace.

✧ ▲ ✧

Webster vstoupil do místnosti, ve které stál stůl, dvě židle, telefon a dorozumívací zařízení.

Rozsvítil a opatrně zavřel dveře. Stiskl obslužné tlačítko dorozumívacího zařízení. Ozval se chraplavý hlas: „Co je?“

„Tady Webster. Myslím, že přijde!“

„Dobrá. Ještě něco?“

„Ne. Ale já mám něco pro tebe, Webe!“

„Slyším!“

„Finch objevil chlapa, kterej se tomu Japonci přilepil na paty. Jmenuje se Morgan a je od Ferroplastics. Zjistili jsme, že je to detektiv. Ty pomůžeš Finchovi, aby na něj dával pozor, dokud s náma Jakamura nezačne jednat. Nemůžeme si dovolit, aby nám někdo čmuchal za patama, když děláme takový kšefty. Nemusíte na něj brát ohledy.“

„V pořádku, šéfe,“ odvětil Webster.

„A ještě něco: napíchni mě na telefon. Chci to slyšet, až ten Japonec zavolá!“

„V pořádku,“ řekl Webster a stiskl tlačítko na spodní části telefonu.

„Finch má svůj hlavní stan ve Fratelliniho Cafeterii. Koukej se tam co nejdřív ukázat.“

„Ano, šéfe.“

„Konec!“

Webster vypnul mluvítko, vytáhl zásuvku stolu a vzal odtud pistoli. Pak vstal, zhasl světlo a šel ven.

Za dveřmi byla kancelář s řadou malých stolků a židlí. Na všem ulpívala tlustá vrstva prachu. EASTERN TRANSPORT byla firma, která existovala jenom podle svého vývěsního štítu. Kdyby jí náhodou někdo nabídl zakázku, byl by upozorněn, že firma je bohužel plně vytížena a během následujících týdnů nemůže brát žádné nové zakázky.

Vnější dveře ústily do chodby ve třicátém patře velké kancelářské budovy. V tuto dobu byla chodba prázdná. Webster nehlučně kráčel k výtahu a sjel dolů. Portýrovi popřál dobrý večer, pak si vzal taxík a odjel na sedmou ulici, kde měl Fratellini svoji Cafeterii. Finch seděl ve zvláštním salonku pro majitelovy hosty.

Webster si přisedl proti němu.

Finch vzhlédl. „Vypadá to,“ řekl pomalu a unaveně, „že nám rybička právě vyskočila ze sítě.“

✧ ✦ ✧

Morgan způsobil Finchovým lidem porážku záměrně. Patřil k Pinkertonově agentuře a byl na neurčitou dobu uvolněn k Ferroplastics Ltd. Morgan byl špičkový detektiv.

Netrvalo mu dlouho, aby zjistil, že ho někdo sleduje. Konstatoval, že pronásledovatelů je víc a že se střídají. Navíc byl překvapen jejich šikovností a profesionalitou.

Stálo ho to několik dolarů za taxi, jeden lístek do kina, platbu za velkou porci zmrzliny a úsilí při sprintu několika uličkami, aby unikl svým stínům.

Tím však padl jeho plán ještě ten den proniknout do Jakamurova hotelového pokoje.

Přemýšlel, co to může být za lidi, kteří se mu přilepili na paty. Navíc ho tento případ zaujal natolik, že probudil jeho zvědavost. Nyní to považoval za věc své osobní cti. Zájmy Ferroplastics byly druhořadé.

O Japonci měl poměrně přesnou představu. Noviny a sdělovací prostředky byly poslední týdny plné zpráv o tajemných událostech v poušti Gobi. Od Číny po Spojené státy lidé spekulovali o Třetí mocnosti, jak se Rhodan a jeho lidé sami nazvali… Novináři si vymýšleli nejnemožnější varianty a fámy, ale Morgan byl schopen vylovit ze záplavy protichůdných informací pravdu. Proto uměl pochopit, že je nanejvýš nepravděpodobné, aby Jakamura patřil k Asijské Federaci. Podle Morgana to byl jednoznačně agent Třetí mocnosti. A jako takový by možná naletěl na levný trik, který mu chtěl Morgan zahrát.

Když si byl jist, že ho žádný cizí člověk nesleduje, vešel do nejbližšího baru, posadil se ke stolku v nejvzdálenějším rohu a objednal si něco k pití.

Po chvíli vstal a šel k telefonu. Přístroj visel v dobře uzavřeném boxu. Nikdo neuslyší, co Morgan řekne.

Zavolal hotel Atlantic, v němž Jakamura bydlel. „Tady Donovan. Chci mluvit s panem Jakamurou.“

Obsluha centrály cosi zamumlala, pak to ve vedení cvaklo a zapraskalo. „Je mi líto, ale pan Jakamura právě večeří.“

„U vás?“

„Ano!“

„Tak ho zavolejte!“

„Spojím vás.“

Zase zapraskání, zvuky kroků, mumlání v pozadí. Pak vysoký hlas: „Ano?“

„Mé jméno je Donovan,“ řekl Morgan pomalu a zřetelně. „Chci vám přednést nabídku.“

Jakamura byl patrně překvapen. Teprve po chvíli opáčil: „Vy myslíte, že o ni budu mít zájem?“

„Ale ano! Mám spousty známostí a obratem vám seženu vše, co sháníte!“

„Óóóó,“ usmál se Jakamura. „Z lásky k bližnímu?“

„Ne! Mám svoji cenu.“

„A sice?“

„Co vy na to, kdybychom si spolu někde sedli?“

„Kde?“

„Navrhněte!“

Jakamura přemýšlel. „V tomhle městě se nevyznám. Řekněme, že v prvním baru, když vyjdu z Atlanticu a půjdu po protější straně doleva.“

„Souhlasím. Kdy?“

„Za hodinu.“

„Dobrá. Přijdu!“

Japonec zavěsil. Morgan nedokázal skrýt spokojený úsměv, když vyšel z boxu. Nikdo, kdo by neměl takové možnosti jako Japonec, by na takový levný trik nenaletěl. Ale Jakamura se zřejmě cítil bezpečně. Morgan navíc ani na okamžik nezapochyboval, že Jakamura bude ve střehu.

Zaplatil a pak se rozhodl jít na místo schůzky pěšky. Hodina byla hodně času. Ale stejně tam chtěl přijít před Jakamurou.

✧ ➹ ✧

Zhruba ve stejnou dobu dostal Finch dvě zprávy. Jedna ho zneklidnila, druhá mu udělala radost.

„Pete říká, že ten Japonec opouští hotel," zabručel Finch, když to sděloval Websterovi. Ale tvář se mu rozjasnila, jakmile oznamoval dál: „Jenže Vale zas objevil toho čmuchacího psa vod Ferroplastics. Sedí v baru na Washington Boulevardu."

Webster zpozorněl.

„Myslím, že bysme mu teď měli dát na pamětnou," řekl Finch. „Chceš to udělat?"

Webster přikývl a vstal. „Máš nějakej nápad?"

Finch se podrbal za uchem. „Někam ho vylákejte a zmlaťte ho. Řekněte mu, že když ještě jednou strčí čumák do týdle věci, tak dopadne hůř!"

„Dobře."

Webster vyšel ven, nasedl do taxíku a rozjel se k Washington Boulevardu. Když míjel chodník, objevil jednoho z Finchových lidí. Zaplatil a vystoupil.

„Kde?" zeptal se Valeho.

Vale ukázal palcem přes rameno. „Vevnitř."

Webster pohlédl na ulici. Atlantic, kde bydlel Jakamura, nebyl vzdálen ani tři sta metrů. To ho donutilo přemýšlet. Že by se ten čmuchal měl sejít s Jakamurou?

Lekl se, když Japonce spatřil přicházet. Ale Jakamura se loudal a prohlížel si výkladní skříně, takže Webster měl šanci uniknout.

„Kde máš auto?" zeptal se Valeho.

Oslovený ledabyle ukázal na starého Chryslera, stojícího nedaleko vchodu do baru.

„Zdrž toho Japončíka, kdyby sem dorazil příliš brzy," špitl Webster a vklouzl do dveří baru. Věděl, jak Morgan vypadá a taky ho hned poznal. Došel až k jeho stolu a zastavil se.

Morgan vzhlédl.

„Prosím?"

„Pan Jakamura by s vámi rád mluvil."

Morgan hrál překvapeného. „Copak on nepřijde?"

V následující chvíli by se nejraději kousl do jazyka. Nikde nebylo přece psáno, že muž skutečně přichází od Jakamury.

Webster mu byl vděčný za upozornění. Ihned mu to zapálilo. „Ne, nepřijde. Bohužel je zaneprázdněn. Byl by potěšen, kdybyste mne mohl následovat za ním do hotelu."

Morgan přemýšlel. Webster ztrácel trpělivost.

„Pan Jakamura měl zřejmě nějak naspěch. Chce opustit Pittsburgh ještě tuto noc."

„Ó!" Morgan zvedl překvapeně hlavu. Zavolal obsluhu a zaplatil. Webster s ním šel ven.

„Mám tady vůz. Můžeme jet!" řekl.

„Díky," opatrně odmítl Morgan. „Těch pár kroků se docela rád projdu."

Ale Webster ho mezitím zatlačil k okraji chodníku. Nepozorovaně tasil pistoli a zapíchl její hlaveň Morganovi mezi žebra.

„Otevřete dveře a nastupte si!" přikázal.

Morgan poslechl. Tváří v tvář hlavni pistole mu nic jiného nezbývalo. Webster se posadil vedle něj. Vale byl pořád ještě zaměstnán Jakamurou. Webster zaskřípal zuby, stáhl okénko a hvízdl na prsty. Vale se začal s Jakamurou loučit, ale Japonec se ho s tvrdošíjností buldoka nepouštěl.

Takže nakonec řekl: „Hodně štěstí, pane! Ale já už musím pryč!" Udělal pár skoků a nasedl do vozu. Jakamura však ještě stačil dojít k autu a podívat se dovnitř. Spatřil i Morgana. Motor zařval a Webster zlostně křikl: „Jedeme!"

Jenže než mohl Vale poslechnout, Jakamura zvolal do polootevřeného okénka: „Stůjte! Chci jet s vámi!"

Webster znejistěl.

„Vy patříte k lidem, kteří jsou dosažitelní na telefonu AN 23 551, že?" zeptal se Japonec a Webster impulzivně přitakal. „Tak mě vezměte sebou. Nerad bych, aby se tomuto mladému muži něco stalo. O jeho loajalitě se mohu přesvědčit jiným způsobem."

„Nasedněte!"

Jakamura otevřel přední dveře a posadil se vedle Valeho. „Kam chcete jet?" otočil se dozadu na Webstera.

„Ven z města."

„Tak prosím!"

Vale se rozjel. Vůz vystřelil po bulváru, ozářeném světly. Vale byl dobrý řidič. Nejkratší cestou opustil město a pak odbočil na jakousi polní cestu.

Po kilometru jízdy zastavil.

„Jeďte ještě o kus dál!“ přikázal Jakamura.

Vale na něj zíral. Pak tázavě pohlédl na Webstera a ten pokrčil rameny. Vale tedy znovu nastartoval a pokračoval.

„Díky, to stačí!“ řekl Japonec, znovu se otočil dozadu a požádal Jesseho Morgana: „Vystupte!“

Morgan okamžitě uposlechl. Vystoupil, rázně zabouchl dveře a pomalu se vracel k hlavní silnici.

„Moment!“ protestoval Webster. „Tak to nebylo myšleno, pane. Mám úkol…“

„Jen klid!“ přívětivě se usmál Jakamura. „Však uvidíte, oč mi jde.“ Pak se obrátil na Valeho. „Vadilo by vám, kdybyste ještě kousek popojel, než obrátíte?“

Vale zavrtěl hlavou a rozjel se. Webster překvapeně hleděl za Morganem, který směřoval k hlavní cestě, aniž by se za odjíždějícím autem otočil.

Vale ujel další kilometr, pak obrátil vůz. Mezitím se dalo do deště. Po pár minutách Morgana dojeli. Jakamura řekl: „Zastavte, až mávne!“

Morgan stál pod nějakým stromem, měl sako přetažené přes hlavu a mával rukama jako větrný mlýn.

„Zaplaťpámbu!“ ulevil si, když dopadl na sedačku vedle Webstera. „Byl jsem venku na stopě jednomu zloději a zaskočilo mě počasí. Vezmete mě do města?“

Japonec přikývl. „Rádi. Měl jste úspěch?“

„Ne. Obávám se, že to byla falešná stopa.“

Cestou pak vyprávěl o jakémsi muži, kterého sledoval cestou z města, protože ho považoval za zloděje. Někdo ho sem dovezl a vyložil v těchto místech.

Morgan bez ustání vyprávěl a Jakamura pozorně naslouchal, zatímco Vale a Webster začínali s rostoucím úžasem chápat, že Morgan ztratil vzpomínky na všechno, co se jich týkalo.

A nejenom to! Morgan disponoval psychickou náhradou, která zaplnila díru v paměti! Nikdy v životě si už nevzpomene na Japonce jménem Jakamura, po kterém kdysi šel…

Jakamura ho vysadil ve vnitřním okruhu města.

Webster pak na něj vychrlil řadu otázek. Ale Japonec jen mávl rukou. „Odvezte mě k nějaké telefonní budce!“ nařídil. „Chci volat AN 23 551!“

✧ ▲ ✧

Způsob, jakým ho vezli, se podobal spiknutí. Webster trval na tom, že musí mít zavázané oči. Tako si to nechal líbit. Nijak se nesnažil zapamatovávat si zatáčky. Nepochyboval o tom, že v obchodě dojdou k úspěšnému konci a že se vrátí i se zavřenýma očima.

Byl rád, že ta věc s Morganem proběhla tak dobře. Náhoda, která mu nahrála, ušetřila spoustu času.

Pak vystoupili a pochodovali spletí chodeb a schodišť.

Sňali mu pásku z očí. Tako se nacházel v dobře osvětleném, pohodlném, i když nikoli luxusně zařízeném pokoji. Muži, kteří stáli kolem stolu a zvědavě si ho prohlíželi, se k zařízení docela hodili.

„Dobrý večer, pánové!“ pozdravil přívětivě Tako.

Muži se křenili.

„Dobrý večer,“ odpověděl jeden z nich.

Tako ho znal. Jeho obličej býval často v novinách. Jmenoval se Stan Brabham a byl předákem odborářů v ocelářství. Říkalo se o něm, že je v tomto odvětví průmyslu rozhodující osobou, přesněji řečeno, že je mocnější, než všichni ocelářští bossové dohromady.

Tako nebyl nijak překvapen. Vlastně něco podobného čekal.

„Posaďme se!“ řekl přátelsky Brabham a svou chlupatou rukou podal Takovi židli.

„Přejděme rovnou k obchodu, pane Brabhame,“ začal Tako.

Brabham zamrkal.

„Ale ale? Jak to?“

„Jste slavný muž,“ odvětil krátce Tako. „Dobře: chcete mi pomoci?“

Brabham přikývl.

„Proč?“

„Zaprvé - kvůli tomuhle," řekl Brabham a naznačil rukou počítání peněz, „a zadruhé proto, že sympatizujeme s Třetí mocností."

Tako skryl své překvapení.

„Ale ale, jak to?" použil předchozí Brabhamova slova.

„Protože máme řadu chytrých lidí s otevřenými hlavičkami," vysvětloval Brabham. „Například i u Ferroplastics. Jednoduše řečeno - cosi k nám zavanulo a my jsme si to uměli správně vysvětlit. Stačí vám to?"

Tako přikývl. „Co pro nás můžete udělat?"

Brabham si hrál s tužkou. „Seženeme vám úplně všechno," odvětil klidně. „To nepřeháníme."

Tako mu věřil. Byl informován o jeho vlivu. „Co za to požadujete?"

Brabham nevzrušeně odpověděl: „Pět procent z prodejní ceny."

To nebylo málo. Přesto to bylo míň, než kolik Tako čekal.

„Proč tak málo?"

„Je to přesně tolik, kolik potřebujeme. A kromě toho, jak už jsem řekl: považujeme vás za výborné lidi. Vy máte skutečně šanci stát se Třetí mocností. My dělníci nechceme být stranou, když jde o konečný mír na Zemi."

„Je vám jasné, že porušujete platný zákon své země?"

Brabham lhostejně přitakal.

„Ten zákon je nesmyslný. To za pár let každý pochopí."

Tako přemýšlel, pak vyhrkl svou první otázku: „Můžete dodat magnetické lahve o obsahu jednoho tisíce kubických metrů užitného obsahu?"

Brabham se pootočil. „Jeffe, co ty na to?"

„Takové láhve můžeme obstarat," vysvětloval malý štíhlý muž.

Brabham se znovu otočil k Takovi. „Dostanete své láhve. Kolik?"

„Pět!"

„Kdy?"

„Co nejdřív!"

„Jeffe, za jak dlouho?"

„Čtyři až pět týdnů."

„Za pět týdnů. Souhlasíte?"

„Ano.“

„Ještě něco?“

Tako se usmál. „To mi prozatím stačí, pane Brabhame. Nechci vykládat karty na stůl dřív, než mi dokážete vaši schopnost dodávat. Věřím, že toto opatření nenaruší naše dobré vztahy.“

Brabham se dunivě zasmál. „Chápu,“ řekl. „Ale my vás přesvědčíme.“

„Nechám to na vás,“ pokračoval Tako. „Aby se nikdo nedozvěděl o zadavateli.“

Brabham přitakal. „To je u nás v dobrých rukou. Na ostří nože budeme tančit my.“

Pak dohodli ještě další formality a Tako opustil poradu jako spokojený muž. Vrátil se do hotelu, zaplatil účet a ráno opustil Pittsburgh.

✧ ✦ ✧

Perry Rhodan byl Crestovi vděčný, že se neukázal, když se probouzel z hypnoškolení. Byl tam ještě Reginald Bull, ale když se probudil, ležel k Rhodanovi obrácen zády…

Uplynula hodina, aniž by promluvili jediné slovo… Pořád se jim vracela představa jejich mozků, připomínajících nekonečnou jeskyni… Kam až oko dohlédlo, byla neuvěřitelně prostorná a cesty z ní vedly do všech směrů. Přitom nebylo možné nikde narazit do stěny…

Perry Rhodan vstal. Bully tiše zasténal.

Rhodanovi to nevadilo. Stačilo, aby se aspoň jeden z nich předvedl Thoře nijak nedotčen hypnoškolením. Vyšel ven a mašíroval po chodbě. Dveře jeho kajuty byly dokořán. Crest seděl v křesle a pozoroval obrazovku.

Otočil se, když Rhodan vstoupil. „Nu?“ zeptal se poněkud starostlivě.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Nic. Našel jsem tu chybu.“

Crest prudce vstal. Židle odletěla. „Chybu?“

„Ano. Řešení problému je známo. Myslím, že vaši lidé byli trochu líní se na to podívat.“

Crestem to trhlo. Rhodan zamrkal k videofonu a dal tím najevo, že jeho slova patřila Thoře.

„Zajímavé," šeptal Crest. „A o jakou chybu to šlo?"

„Problém schopnosti reprodukce hyperleteckých tras, vzpomínáte si?" vysvětloval Rhodan co možná nejležérněji. „Diferenciální rovnice je nestabilní a neřešitelná. Navíc používáte numerické odhady sedmého stupně, když je potřeba třináctý stupeň…, a v instabilní oblasti přece každá malá odchylka vyústí ve velkou chybu! A mám vám povědět, proč jste na Arkonu tuhle chybu udělali?"

Crest nebyl schopen říct ani slovo.

„Protože jste zvolili pohodlnější cestu!" tvrdě a nekompromisně vysvětloval Rhodan. „Děláte chyby z pohodlnosti!" Pak se na chvíli odmlčel, ale za okamžik pokračoval: „Z pohodlnosti jste dospěli k chybě, která znamenala desetinásobek spotřeby energie, než kolik bylo ve skutečnosti nutné."

Bolelo ho pozorovat, jak na to Crest reaguje. Jakoby se zlomil… Vrtěl hlavou a mumlal nesrozumitelná slova.

Rhodan se na obrazovku videofonu nepodíval. Věděl, že ho Thora pozoruje. Tohle divadlo patřilo jí, a ne Crestovi. Chyba byla skutečná, ale způsob, jakým Rhodan své odhalení prezentoval, byl zvolen pro Thoru. Rád by viděl její obličej.

Crest pomalu získal zpět svou vyrovnanost. Rhodan se na něj usmíval, aby ho uklidnil. „Vlastně jsem s vámi o tom nechtěl mluvit. Spíš jsem vám chtěl poděkovat za všecko, co jste pro nás udělal. Ani netušíte, jak velmi jsem vám zavázán!"

Crest pochopil, oč Rhodanovi jde, a mávl rukou. „Poslouchejte, Rhodane, plýtváte svými díky… To my musíme být vděčni a zavázáni vám. Musíme děkovat osudu, že nám přivedl do cesty právě vaši civilizaci!" Předklonil se v křesle. „Víte, jak dlouho jsem vás musel sledovat, než jsem si mohl být jist, že jste schopen tohle všechno podstoupit? Myslel jsem si, že budete potřebovat nejméně několik dní, než se vzpamatujete z toho neobyčejně silného šoku po hypnoškolení desátého stupně. Ale co uděláte vy? Vstanete, sotva se vypne přístroj a přijdete za námi, abyste nám řekl: Podívejte, kde jste udělali chybu, vy hlupáci!

Víte, co to znamená?"

Na tohle mohl dát odpověď každý. Crest si oddechl a uvelebil se v křesle. Na chodbě se ozvaly Bullovy těžké kroky. Pak vstoupil dovnitř.

„Poslouchej, šéfe," řekl důležitě. „Oni udělali chybu, věděls to? Když se pokoušeli matematicky reprodukovat hyperlet, použili diferenciální rovnici sedmýho stupně…"

Rhodanovo vnitřní napětí se uvolnilo v návalu dunivého smíchu. Pak se ale vzpamatoval a jen se spokojeně usmíval…

✧ ➹ ✧

O hodinu později loď opustila oběžnou dráhu kolem Země a namířila si to k Měsíci. Rhodan převzal řízení. Reginald Bull letěl jako kopilot.

Crest seděl vzadu a zamyšleně se díval před sebe.

Thora vstoupila do velínu teprve ve chvíli, kdy se už loď nacházela na přímém kurzu k Měsíci. Rhodan se k ní otočil, když mu řekla: „Loď má automatické řízení, Rhodane. Plýtváte časem, když ji řídíte ručně."

Než však stačil něco říct, Bull se otočil a sdělil: „Známe arkonidský automaty, paninko. Jedna taková automatika perfektně odvrátila útok pozemšťanů proti vaší mateřský lodi, že?"

Rhodan nemohl vidět, jak na to Thora reaguje. Ani už od ní nic neslyšel.

Bull se otočil zpátky k obrazovkám a ve tváři mu pobaveně škubaly koutky úst.

✧ ➹ ✧

Loď disponovala obdivuhodným počtem a druhy měřičů záření. Rhodan zastavil nad místem, kde odpočívaly trosky křižníku a požádal Bulla, aby začal s měřením.

Na Měsíci nebyl žádný radioaktivní spad. Radioaktivita, vyvolaná bombami, se buď rozptýlila do vesmíru, anebo zůstala při povrchu. Chybějící atmosféra byla v tomto směru předností.

Zbytky křižníku na první pohled neprozrazovaly, zda tu zůstalo něco použitelného. Rhodan doufal ve vnitřní jádro lodi, kryté speci-

ální vrstvou metaloplastiku, který při vysokých teplotách odolával jako žádná jiná hmota.

Vnější stěny lodi se však zkroutily do chaotických tvarů ztuhlého kovu. Pokud se budou chtít dostat k jádru, budou tím spečeným šrotem muset proniknout.

Bull hlásil: „Dva mikrorentgeny za hodinu!“

„Ve výšce padesáti kilometrů,“ dodal Rhodan. „Na to je jednoduchý výpočet, že? Dole můžeme čekat…, moment…, padesát až sto rentgenů za hodinu.“

Bull přikývl.

„To znamená, že nemůžeme použít naše vlastní skafandry.“

Rhodan se obrátil na Cresta.

„Tahle loď má na palubě speciální kosmické kombinézy, odolné vůči vysokým aktivitám. Není důvod, proč bychom se nemohli na trosky křižníku podívat.“

Crest lhostejně přitakal.

Rhodan perfektně přistál asi kilometr od objektu. „Rád bych šel ven s Bullem,“ řekl. „To, co se musí udělat, se musí provést rychle, a k tomu jsme my dva patrně ti nejkompetentnější. Creste, rád bych zůstal ve stálém spojení. Už nechci nic riskovat.“

Aby stvrdil svá slova, odešel k ovládacímu panelu a zablokoval možnost okamžitého startu. Kdyby se Thora rozhodla vzít do zajetích, loď by neodstartovala dřív než za půl hodiny.

Crest se pousmál. Thora se ani nehnula, ale v jejích červených očích létaly blesky. Bull šel ven, aby obstaral kombinézy.

Když je přinesl, oba se vyzbrojili jehlovými paprskomety. Bylo nutno počítat s faktem, že stěny bývalého křižníku budou po explozi tak spečené, že se do útrob lodi nedostanou lehce. Pomocí jehlových paprskometů budou schopni propálit si cestu.

Crest se za nimi díval, jak opouštějí člun jedním z východů. Thora se o ně nestarala. Stála před obrazovkou a upjatě zírala na trosky křižníku.

„Dávejte na ni pozor!“ upozornil Rhodan Cresta a bylo mu jedno, jestli ho Thora slyší nebo ne.

Zapnuli generátory a pomalu se snesli k místu exploze. Zblízka ty trosky nahánělý strach.

Nemluvili spolu.

Jen občas se ohlásil Crest: „Všechno v pořádku!“

Rhodan přistál před největší hromadou, jakou mohl najít. Podle počtu pravděpodobnosti by srdce lodi mohlo být uvnitř.

Bull zaúpěl, když před sebou spatřil tu horu spáleného a zkrouceného kovu.

Ale hned se dali do práce. Jehlové paprsky zvolna prořezávaly trosky a uvolňovaly cestu.

„Všechno v pořádku!“ znovu se ozval Crest.

Po hodině práce se prodrali dvacet metrů do hory.

Rhodan si dělal starosti, zda je dostatečně stabilní. Měl obavy, aby se nezbortila, ale pravidelně oklepával stěny a přikládal k nim dlaně, zda nevibrují. Zatím to vypadalo dobře.

Kývl na Bulla.

Práce pokračovala.

Po další hodině se dostali do volnějšího prostoru. Nyní už postupovali rychleji.

„Ještě takovejch padesát metrů,“ odhadoval Bull. „A měli bysme tam bejt.“

„Nebo už jsme středem prošli,“ namítal Rhodan.

Bull zafuněl. „Sakra…, to by nám tak scházelo…“ A zarputile namířil zbraň proti další překážce.

O minutu později vítězoslavně vzkřikl: „Hele! A jsme skrz!“

Rhodan se mu podíval přes rameno. Poslední uvolněný kus metaloplastiku odhalil hladkou stěnu. Na první pohled bylo zřejmé, že nijak nepodlehla vlivu vysokého žáru.

Přidali a zarputile uvolňovali metr za metrem. Crest jim začal klást otázky, ale odpovídali jen úsečně.

„Tady je vchod!“ vykřikl nakonec Bull.

Rhodan věděl, že se vchod do strojovny lodi při útoku na křižník automaticky uzamkl a že k jeho otevření bude zapotřebí speciálního kódu. Navíc nebylo jasné, jestli otevírací mechanismus ještě funguje.

Vytáhl z kapsy dekodér podobající se tužce a přiložil jeho konec ke vchodu.

Najednou cítil, jak se země pod jeho nohama chvěje. Vchod jakoby se chtěl otevřít… Pak se o něco pootevřel, zaúpěl ve spárách a zase se zavřel.

Rhodan pokynul Bullovi. Museli těm dveřím pomoci.

Oba zabrali ve chvíli, kdy se vchod znovu pootevřel a vší silou se ho snažili otevřít.

Šlo to docela snadno.

Před nimi se objevilo ústí temné chodby.

„Tady všecko v pořádku!“ ozval se do sluchátek Crest. „Co u vás?“

Rhodan odvětil: „Stojíme před těžkým rozhodnutím.“

„A sice?“

„Vchod je otevřen. Ale jenom zpola. Bojím se, že když nezavřu vnější dveře, protože to asi nepůjde, a otevřu vnitřní přetlakový vchod, vzduch zvnitřku kapsle exploduje!“

„Vadí vám to? Nemůžete se krýt?“

„Nám to absolutně nevadí. Ale co když uvnitř ještě někdo žije? Co potom?“

Slyšeli, jak Crest vzrušeně oddechuje. „Kdyby tam někdo byl, jistě by se snažil navázat s námi spojení!“

„Třeba je zraněný a nemůže se hýbat!“

Crest si znovu povzdechl. Po chvíli klidně řekl: „Otevřete i druhý vchod! Nemůžeme nic riskovat. Věci, které jsou uvnitř, nutně potřebujeme!“

Rhodan přikývl. Crest měl patrně pravdu. Kdyby byl někdo uvnitř, zřejmě by už navázal spojení.

Otevírací mechanismus vnitřního vchodu pracoval bezchybně. Když se pootevřel, unikající vzduch zasyčel, a když uvolnil víc prostoru, chodbou zafičelo několik menších přístrojů.

Pak vstoupili.

Uvnitř byla tma. Zapnuli reflektory na přilbách.

I tady bylo zřejmé, že zapůsobily mechanické síly exploze. Vládl tu značný nepořádek, některé přístroje byly vytrhány z podlahy, ale zůstalo tu ještě mnoho použitelných věcí. Pokud se jim podaří některé z nich odvézt na Zemi, ušetří si tím řadu problémů.

Vtom se ve sluchátkách ozval Crest: „Pro všechno na světě… Rhodane, Bulle! Pojďte sem! Rychle! Rychle!!“

Rhodan se zastavil. „Co se děje?“

„Rychle! No tak pojďte už!“

Rhodan se otočil a prudce vyrazil. Bull ho následoval. Vyřadili gravitaci a rychlými pohyby proplouvali vlastnoručně vysekaným tunelem.

Venku aktivovali pohonné generátory a velkým obloukem vystřelili ke člunu s Crestem…

Crest na ně čekal za vnitřním vstupem. Třásl se…

„Co se stalo?“ hlesl Rhodan.

„Něco strašného!“ odvětil Crest.

Rhodan se dlouhými kroky rozběhl k velínu. Crest měl co dělat, aby mu stačil.

„Thora vyslala hypersondu. To nebylo proti naší úmluvě a já jí v tom nebránil.“

Rhodan přitakal. Hypersondy sloužily k nalezení hypervysílaček. Existovaly i plně automatizované sondy - podobající se malým kosmickým lodím…

Byli ve velínu. Thora se opírala o řídící panel, tváří byla obrácena k nim. Rhodan jí vyčetl z očí posměch, smíšený s pýchou.

„Ta sonda,“ pokračoval vzrušeně Crest, „určitou dobu bloudila bez užitku prostorem, ale pak najednou něco objevila.“

„Co objevila?“ netrpělivě se tázal Rhodan.

„Impulsy naší vlastní hypervysílačky…,“ řekl Crest a ukázal na trosky. „Na našem křižníku. Nouzové impulsy, chápete…?“

Rhodan chápal.

Nouzové hyperimpulsy mohly proniknout až ke strážním baštám Arkonu. Ta nejbližší se nacházela na oběžnici MYRA IV, chladné, nepřívětivé planetě asi osm set světelných let odtud.

Lodi robotů, umístěné na MYŘE IV, odstartují a zjistí, že na Měsíci leží trosky křižníku, zničeného raketovým ostřelováním pozemšťany.

Bezpochyby bylo v silách i instrukcích těchto strážních lodí, aby odplatily stejnou měrou.

Znamenalo by to zničení Země…

Takže se dalo čekat, že se během pětačtyřiceti dní, počítáno od útoku pozemšťanů proti arkonidskému křižníku, někdo pokusí proměnit Zemi v obláček popela a prachu.

A Země - jak to zatím vypadalo, by nebyla schopna se takovému útoku ubránit.

Rhodan pohlédl na Cresta. Crest očividně odhadl jeho úvahy. „Nastartoval jsem loď," řekl. „Musíme co nejrychleji odletět."

Rhodan přikývl.

✧ ⏃ ✧

Grónský fjord Umanak byl místem, o němž se říkalo, že tu nerozlišíte nebe od sněhem pokryté krajiny. Na Zemi snad nebylo ponuřejšího kraje. Na druhé straně však také neexistovalo místo, kde by byla uzavírána důležitější rozhodnutí.

Zde bylo totiž sídlo hlavního stanu IIA - International Intelligence Agency.

Nad zemí toho mnoho vidět nebylo. Jen několik budov, patřících dánské obchodní společnosti. Bydleli v nich Eskymáci. Naoko to byli lovci kožešin, ale ve skutečnosti šlo o vyškolené agenty. Vedoucím této pozorovatelny byl Dán, měl hodnost poručíka a spojení přímo k hlavě této mezinárodní tajné organizace - Allanu D. Mercantovi.

Zbytek zařízení se nacházel pod silnou vrstvou ledu a zmrzlé země. Více než devadesát pět procent činnosti se tu odehrávalo pod zemí.

Z více než pěti set lidí, kteří tu pracovali, jich jen deset znalo pravé rozměry zařízení. Agenti Asijské Federace a východního bloku, kteří se zde poslední týdny pohybovali, znali jen nejvyšší patra.

Plukovník Mercant operoval v nejnižším patře. Byl obklopen nejlepšími bezpečnostními zařízeními. Nešlo snad ani tolik o jeho ctěnou osobu, jako o tajné podzemní archívy, které měly být dokonale zabezpečeny.

Mercant tam měl svoji kancelář, kterou si zařídil plně podle svých představ. Nábytek byl předimenzován. Malý plukovník se v něm téměř ztrácel. Mercant většinou seděl za velkým psacím stolem, pohodlně se opíral v křesle a pracoval.

Neznal žádnou pracovní dobu. Pracoval, dokud se neunavil, pak šel spát, a když se probudil, znovu se věnoval své práci.

Odnášeli to především jeho pobočníci, protože ti měli rádi pravidelný rytmus a určitou pracovní dobu. Ale Mercant zastával názor, že bezpečnost světa nesmí podléhat ospalosti podřízených důstojníků.

Ten den vstal ve tři hodiny - aniž by ho zajímalo, jestli je ráno nebo odpoledne - a dal se rovnou do práce. Stiskl tlačítko videofonu a seržant O'Healey mu hlásil: „Během uplynulých čtyř hodin nic zvláštního, pane."

Za několik minut se objevil přímo v Mercantově kanceláři. Přinesl mu tác s kouřícím šálkem kávy a čerstvé biskvity. Počkal, až se jeho šéf napije a položí obligátní otázku: „Kolik máme hodin, seržante?"

„Tři hodiny, třiadvacet minut, pane."

Mercant se podíval na hodiny. Údaj souhlasil.

„Ráno, nebo odpoledne?"

„Ráno, pane."

Mercant spokojeně přikývl. O'Healey zasalutoval a opustil místnost. Už vůbec nepřemýšlel o podivné ceremonii, přestože mu připadlo jako hloupý vtip, že mu právě začíná služba.

Půl hodiny po svém pobočníkovi přijal Mercant kapitána Zimmermanna s hlášením.

Začal: „To nejdůležitější, pane: porada s důstojníky Asijské Federace. Major Pervuchin z Moskvy jako pozorovatel."

„Co chce pozorovat?" znuděně se otázal Mercant. „Máte tušení, co zase chtějí?"

„Prý mají plné kapsy nápadů a velmi rádi by je s vámi probrali, pane."

„Nápady? Jaké nápady? Jak udržet světový mír?"

„Ne, pane. Jak se přece jen dostat těm dezertérům v poušti Gobi na kobylku."

Mercant zvedl ruku a prohlížel si nehty.

„Nemluvte pořád o dezertérech, Zimmermanne! O těch lidech jsem slyšel hodně dobrého a nechci je soudit, dokud nebudu znát všechny jejich důvody."

Zimmermann mlčel.
„Ještě něco?“ zeptal se Mercant.
„Prozatím nic, pane.“
„Díky!“
Zimmermann zasalutoval a opustil místnost.

✧ ⮝ ✧

Rhodan přistál na hladké ploše šedomodrého ledu. Ledová plošina nebyla příliš rozlehlá, přestože ji dokola obklopovaly zledovatělé svahy hor. Nehrozilo žádné nebezpečí, že by loď někdo náhodně objevil.

Rhodan měl dostatečně dobré přístroje na to, aby unikl z dosahu radarů kolem fjordu Umanak. Bylo jisté, že pozorovatelé neviděli na svých obrazovkách ani záblesk.

Před návratem z Měsíce informoval Rhodan Taka, aby se vrátil k jezeru Gošun. Momentálně před nimi stály důležitější úkoly než shánění dodávek.

Odpoledne toho dne opustil Rhodan člun. Byl oblečen do arkonidské kombinézy a měl paprskomet. Bull zůstal na palubě, aby hlídal Thoru, která očividně ožila po zjištění, že by se ve sluneční soustavě mohli každou chvíli objevit její soukmenovci. Crest sám by ji neuhlídal.

O Mercantovi Rhodan věděl pouze tolik, co mu prozradil agent Klein: ten se totiž domníval, že Mercant ví o jeho dvojí hře a že ji mlčky toleruje.

Jakmile Rhodan opustil loď, aktivoval deflektor, který jej činil prakticky neviditelným ve všech druzích světla - i pod infrazářením. Nerozuměl sice pořádně principu, na němž přístroj fungoval, ale uměl přístroj ovládat a to prozatím plně dostačovalo.

Aktivoval generátor na zádech a rozletěl se směrem ke srubům.

Když k nim dorazil, ještě pořád si nebyl jist, na koho se má ohledně Mercanta obrátit. Viděl, že všemocný šéf přebývá pod zemí. Nejdůležitější bylo najít vstup do podzemních chodeb.

Musel se soustředit.

Přestože byl neviditelný, mohl vyvolat pozornost. Kdokoli z polárníků se s ním mohl srazit…

Kolem čtyř hodin odpoledne si myslel, že nalezl místo, kudy vede cesta do útrob tajné instituce. Navenek šlo jen o jakousi poměrně rozlehlou, nízkou halu. Rhodan chvíli postál před vchodem a všímal si vcházejících a vycházejících lidí.

Pak počkal u dveří a za dalším vstupujícím proklouzl dovnitř. Uvnitř bylo vše jasně osvíceno. Ve stěně proti dveřím zel vchod do vysoké a široké chodby.

Hustý provoz v ní Rhodana upozorňoval na nepodceňovatelné nebezpečí. Zhruba na padesáti metrech cesty chodbou směrem k výtahům musel soustředěně dávat pozor, aby se s nikým nesrazil.

Bylo tam celkem patnáct výtahů. Rhodan se neodvažoval odjet docela sám. Počkal si, až do nějakého nastoupí jenom jeden muž a k tomu se pak přidal.

Bohužel jel muž jenom dvě patra. Rhodan zůstal sám v kabině. Když muž vystoupil, Perry rychle stiskl tlačítko, dveře se zavřely a výtah se rozjel dolů.

Zastavil v patnáctém podzemním patře.

Dveře se otevřely a Rhodan vystoupil.

Míjel strážného, který vešel do výtahu a prohlížel si ho. „Hele!“ volal na své druhy ve službě. „Někdo nám sem poslal prázdnej výtah!“

Další dva strážní vstoupili a zevrubně si výtahovou kabinu prohlíželi. Výsledek je nijak neuspokojoval. Jeden z nich se vrátil a mašíroval zpátky do štoly. Rhodan mu musel uhnout. Viděl, jak muž zvedá telefon a mluví, ale nerozuměl, co říká.

Pak se strážný vrátil a přikázal ostatním:

„Uzavřít! Okamžitě! Zimmermann se na to chce podívat osobně!“

Jeden z mužů v kabině zablokoval tlačítko a vystoupil.

✧ ▲ ✧

O'Healey hlásil: „Nevysvětlitelná událost na patnáctém patře, pane. Někdo sjel výtahem dolů, ale výtah přijel prázdný. Nikdo nebyl uvnitř.“

Mercant zvedl hlavu.

„Cože? Nikdo uvnitř? Co na to říká Zimmermann?“

„Kapitán Zimmermann přivedl několik specialistů, aby kabinu přezkoumali a sejmuli otisky prstů.“

Mercant si povzdechl a vstal. „Kde jste to říkal? Na patnáctém patře?“

„Ano, pane!“

„Dobrá, pojďte se mnou. Pojedeme tam.“

✧ ➹ ✧

Rhodan mezitím zjistil, že patnácté patro není tím nejnižším. Zjistil to, když se snažil objevit, odkud přišel kapitán Zimmermann. Přitom objevil dvě výtahové šachty, vedoucí ještě hlouběji do země.

Oba výtahy byly hlídány ještě přísněji než ten, kterým Rhodan přijel. Nebylo pochyb, že stráže zareagují na sebemenší pohyb kabin.

Rhodan vyčkával. Po chvíli přišel kapitán Zimmermann s nějakým seržantem. Vraceli se z inspekce. Stráže zasalutovaly a kapitán se svým průvodcem vstoupili do výtahu.

Rhodan za nimi proklouzl a přitiskl se ke stěně.

Zimmermann řekl: „Tohle je velmi podivné. Člověk aby si pomalu myslel, že ten tajuplný pasažér vyskočil z výtahu za jízdy!“

Výtah zabrzdil. Rhodan spočítal, že sjeli o dalších šest pater níže. Nechtěl z výtahu vyskočit, protože se obával, že by ho mohlo prozradit zašustění kombinézy, ale nedopatřením do něj narazil seržant.

Zastavil se.

A Zimmermann narazil zase do něj.

Rhodan zadržel dech a opatrně ustoupil.

„Co je?“ zeptal se Zimmermann.

„Já… S něčím jsem se srazil, pane!“

Zimmermann svraštil čelo. „Kde?“

„Tady, pane!“ vykoktal seržant a ukázal do vzduchu.

Rhodan viděl, že jsou na konci chodby. Přitiskl se ke stěně. Přibíhali dva strážní.

Zimmermann se zasmál. „Jak dlouho jste už u nás, seržante?“

„Dva roky, pane.“

Zimmermann chápavě přitakal.

„To vysvětluje mnohé. Když jsem tu byl dva roky já, viděl jsem po chodbě mašírovat zelené mužíčky.“ A rukou naznačil, jak vysocí ti mužíčci byli, aby seržanta uklidnil. „Občas tu člověk trpí halucinacemi, to je běžné.“

Seržant vykročil. „Ano, pane!“

Rhodan si oddechl. Zimmermann se seržantem vykročili ke štole. Strážní se za nimi spokojeně šklebili. Všecko bylo v pořádku…

Rhodan je opatrně minul a následoval Zimmermanna.

✧ ⏃ ✧

„Támhle přichází kapitán Zimmermann, pane!“ hlásil O'Healey, když otevřel ocelové dveře, které rozdělovaly nespodnější patro do několika úseků.

„Aha!“ hlesl Mercant.

Zimmermann zasalutoval. „Tohle je seržant Threash, pane. Všiml si té věci jako první.“

Mercant kývl seržantovi na pozdrav. „Přikázal jste, aby byly v kabině sejmuty otisky, kapitáne?“

„Ano, pane. Ne v celé kabině, ale tlačítko patnáctého patra ano.“

„Velmi chytré, velmi chytré,“ posměšně poznamenal Mercant. „Práce pro celý štáb, že?“

Zimmermann poplašeně zamrkal. „Já jen…“

„Nemyslíte, kapitáne, že pokud nám sem někdo pronikl, pak je natolik moudrý, aby nezanechal otisky?“

„To je možné, pane.“

„To je jisté!“ uzavřel téma Mercant. „Seržante, kdo kromě vás tu prázdnou kabinu ještě viděl?“

„Všichni strážní z patnáctého patra, pane!“ hlásil Threash v pozoru.

„Zavolal jste lidi od elektroniky?“ zeptal se Mercant Zimmermanna. „Mohlo to být závadou na výtahu.“

„Ještě jsem je nezavolal, pane. Chci ale…“

V tu chvíli propukl pekelný rámus. Zaječely sirény a ocelové předělové stěny se začaly prudce zavírat.

Mercant s O'Healeym zůstali na jedné straně, Zimmermann se seržantem na druhé.

„Radarový poplach!“ zvolal Mercant. „Pojďte, O'Healeyi!“

Obrátil se a utíkal chodbou zpátky. Do vlastní kanceláře nemínil běžet dřív, dokud se nepřesvědčí o příčině poplachu. Ale jiných místností měl cestou k dispozici dost.

Posadil se k jednomu z psacích stolů, který mu byl rychle uvolněn, a spojil se s bezpečnostní centrálou.

„Mercant! Co se děje?“

„Radarový poplach v sektoru A, pane.“

„Kdo ho vyvolal?“

„Nevíme, pane. Mám celý sektor před sebou na obrazovce, ale nic nevidím.“

„Zavolal jste do kanceláří sektoru?“

„Ano, pane, ale nikdo nic mimořádného neviděl.“

„V pořádku,“ řekl Mercant. „Zrušte poplach.“

Pak vstal a vrátil se k Zimmermannovi. Ten ještě pořád stál se seržantem na stejném místě.

„Něco se stalo?“ otázal se Mercant.

„Ne, pane. Smím se zeptat, co…“

„Obchází nám tady strašidlo,“ odvětil s úsměvem Mercant. „Někdo, kdo se umí udělat neviditelným… Zimmermanne?“

„Ano, pane?“

„Pošlete ty daktyloskopy domů. Řekl bych, že ten případ vyřešíme jiným způsobem.“

„Ano, pane.“

„O'Healeyi a Threashi, vraťte se ke své práci. O'Healeyi, vás čekám v obvyklý čas k raportu.“

Pak se otočil a kráčel ke své kanceláři, aniž by si všímal udivených obličejů svých podřízených. Opatrně otevřel dveře. Přes tvář mu přelétl spokojený úsměv. Došel ke stolu, posadil se a otevřel zásuvku. Vytáhl z ní těžkou pistoli, vzal ji do ruky a namířil na místo mezi dveřmi a první skříní.

„Odložte maskování, ať jste kdo jste. Jestli jste přišel zabít starýho chudáka Mercanta, pak věžte, že mi pořád zbyde dost síly na to, abych stiskl spoušť. Vím přesně, kde stojíte. Takže?“

Uplynulo pár vteřin. Pak se v místě, kam Mercant mířil, vytvořil jakýsi obláček a nabral konkrétní podobu. Nakonec se proměnil v neobvykle ustrojeného člověka.

Mercant překvapením vytřeštil oči.

„Major Rhodan!“

Perry Rhodan zavrtěl hlavou. „Jenom Rhodan, plukovníku. Major se rozloučil se službou. - A teď mi řekněte, jak jste na mě přišel?“

Mercant se usmál. „Tvrdí se o mně, že mám na lidi čich, chápete? Cítil jsem vás… Přijměte místo, Rhodane!“

Perry se posadil. Mercant mu dokonce nabídl cigaretu. Vypadal docela bezstarostně.

„Ty vaše montérky nejsou odolný proti radaru, co?“ usmál se.

„Ne.“

„Přesto to byl udivující výkon.“

„Přejděme rovnou k věci, Mercante. Je to vážné.“

„Dobrá! Začněte tedy!“

Rhodan podal zprávu o události na Měsíci. Končil slovy: „Přiletí roj kosmických lodí s roboty na palubě a nikdo z nich se nebude ptát, zda jsme byli v právu nebo ne, když jsme zničili arkonidský křižník. Budou střílet a my se jim neubráníme.“

Pokud se to Mercanta nějak dotklo, pak to nedával najevo.

„Co vaše loď, Rhodane? Ani vy byste se jim neubránili?“

„Kdepak, Mercante. Ty lodě s roboty nás snadno převálcují. Ale samozřejmě, že budeme dělat, co bude v naší moci. Nicméně Země by měla být také připravena.“

„Jak poznám, že neblufujete, abyste získal pro svoje lidi nějaké výhody?“

„Nebudu vám nic dokazovat,“ chladně odvětil Rhodan. „Buď mi uvěříte, nebo to necháme být. V pravý okamžik zjistíte, že jsem neblufoval.“

Mercant přikývl. Vypadalo to, že přemýšlí, ale ve skutečnosti se soustředil, aby uplatnil své jisté telepatické schopnosti - dokázal totiž uhádnout myšlenky druhého - přinejmenším si je uměl vyložit v tom směru, zda onen člověk mluví pravdu nebo lže.

Rhodanův mozek byl mimořádný. Mercant ho sice na chodbě odhalil a stanovil i místo, kde v jeho kanceláři stojí, ale před vlastní

myšlenky postavil Rhodan závoru. Mercant žádnou nezachytil, nicméně vycítil, že Rhodan nelže.

Vstal.

„Dobrá," řekl. „Co navrhujete?"

„Informujte odpovědné činitele," odvětil Rhodan. „Musíte jim vylíčit, co nás může čekat, a vysvětlete jim, že se můžeme účinně ubránit pouze ve spolupráci všech. A ještě něco: zařiďte, aby přestala ta hloupá blokáda, kterou nás obšťastňujete. Naši loď budeme potřebovat. Než by nám pozemský průmysl dokázal dodat součástky pro stavbu nové lodi, mohlo by být sakramentsky pozdě!"

Mercant zabodl zrak do podlahy.

„Pokusím se, Rhodane. Ale víte vůbec, co to po mně chcete? - Poletím do Washingtonu a řeknu jim: poslouchejte, hoši, Rhodan našel na Měsíci hypervysílačku, která vydává nouzové signály. Nejpozději za dva týdny přiletí flotila lodí s roboty a začne bombardovat Zemi. Rhodan chce, abyste mu dali pokoj. - Co myslíte, že mi řeknou?"

„Vy máte značný osobní vliv, Mercante," pravil tiše Rhodan a nespouštěl přitom šéfa tajné služby z očí. „Vy tenhle vliv plně využijete a postaráte se, aby všecko klaplo. Chápete? Nechoďte do senátu, jděte rovnou za presidentem. Mluvte s lidmi, kteří vám osobně věří - a to ne proto, že jste šéfem tajné služby. Je to jasné?"

Mercant poslušně přitakal. Už hodně dlouho si s ním nikdo nedovolil takhle mluvit. Přitom ho vůbec nenapadlo, že Rhodanova slova budou mít hypnotický účinek.

Rhodan se uvolnil. Povolil myšlenkový nátlak na Mercanta. „Byl bych vám vděčný, kdybyste mě mohl doprovodit nahoru."

Mercant vstal a otevřel dveře. „Dokud budu s vámi, nikdo vám nezkřiví ani vlásek."

Zatímco kráčeli chodbou, Mercant řekl: „Budu s vámi muset zůstat ve spojení, Rhodane. Upozorněte Kleina, aby zprávy pro vás přijímal v kódu ANP. Budete si to pamatovat?"

Rhodan se zastavil. Mercant se usmál, když spatřil jeho překvapený výraz.

„Koho mám upozornit?" zeptal se překvapeně Rhodan. „Poručíka Kleina?"

„Přesně tak.“

„Jak víte, že s námi spolupracuje?“

„Nevím to,“ odvětil Mercant. „Jenom se domnívám. Už jsem vám řekl: mám na lidi čich.“

„Klein bude mít radost, až to uslyší. Pořád žije ve strachu z prozrazení.“

Mercant se usmál. „To nemusí. Je pořád jeden z mých nejlepších mužů.“

Když došli k výtahu a stráže jim překvapeně zasalutovaly, Rhodan se tiše zeptal: „Mohl byste mi to vysvětlit, Mercante? Myslím váš postoj ke Kleinovi?“

Mercant nejdřív chvíli zaváhal, ale pak krátce a otevřeně řekl: „Jsem přesvědčen, že by s vámi lidstvo mělo spolupracovat. Myslím, že nemáte v úmyslu nic špatného a že by pro nás všechny bylo jen dobře, kdybychom uzavřeli mír.“

Rhodan na něj překvapeně pohlédl. Když se výtah zastavil na patnáctém patře, řekl jenom: „Díky!“

✧ ➤ ✧

Allan D. Mercant byl jedním z lidí, kteří měli k presidentovi kdykoli volný přístup. Co se týkalo moci, kterou ti dva muži drželi v rukou, byla srovnatelná. V tomto mimořádném případě však Mercant potřeboval presidentovu pomoc. Vyvolat atomový poplach bylo pouze v presidentově pravomoci.

President Johnston si k poradě přizval svého poradce Wildingera, jednoho z nejschopnějších mužů svého štábu.

Mercantovi se nepodařilo presidenta přesvědčit.

„Nikdo ode mne nemůže požadovat, abych vyhlásil atomový poplach jenom na pouhém základě nějakého podezření!“ odporoval president. „To bych vyhazoval peníze oknem! Víte, Mercante, že vyhlášení atomového poplachu přijde bratru na miliardu dolarů?“

Mercant zavrtěl hlavou. „Netušil jsem, že v takové souvislosti mohou být peníze důležité.“

Johnston nadskočil.

„Wildingere! Tak už něco řekněte!“

Wildinger se předklonil a lokty se opřel o stolní desku.

„Tady je každá rada těžká. Možná ušetříme miliardu. Možná ale zabráníme zániku Země. Dokud Mercant nevyklopí všecko, co ví, nedá se nic zodpovědně rozhodnout… Já bych uzavřel kompromis. Připravme atomový poplach tak, aby mohl být kdykoli okamžitě vyhlášen. Bude nás to stát jen desetinu zmíněné sumy a přitom nám to nesváže ruce.“

Mercant si oddechl. Od samého začátku nedoufal, že by mohl dosáhnout víc. Naléhal na poplach, aby mu slíbili aspoň přípravy.

„Uvědomím další místa,“ řekl presidentův poradce a vstal. „Aby neměli strach, že se chystáme na válku.“

Dalšími místy měl na mysli Peking a Moskvu.

✧ ➹ ✧

V Pekingu a Moskvě vyvolala Mercantova zpráva nemenší rozruch. Agenti však hlásili, že se Washington skutečně připravuje na atomový poplach.

Samotný zájem rovnováhy sil vyžadoval, aby se podobně zachovaly i východní mocnosti. Udělaly to, aniž by tušily, oč vlastně jde.

Obyvatelstvo zůstalo v nevědomosti.

Na Zemi byl klid.

✧ ➹ ✧

Člun s Rhodanem se vrátil pod energetický ochranný štít. Perry informoval všechny přítomné o tom, co se mezitím stalo. Mlčky a zničeně mu naslouchali.

Stejně tak mlčky ho poslouchala i Thora, ale ta nebyla událostmi zaskočena. Z očí jí svítil triumf. Blížil se den, kdy už nebude závislá na pozemšťanech. Vrátí se zpátky na Arkon i bez jejich pomoci.

„Otázka zní takto,“ ukončil svoji zprávu Rhodan. „Je možné zneškodnit arkonidské strážní lodě s roboty na palubě, dřív než oni zneškodní Zemi?“

Bull zvedl hlavu jako první.

„Jedinou možnost vidím v tom, že odlákáme jejich pozornost. Proti pěti naráz nemáme naději. Ale jestliže je rozptýlíme, roztrhne-

me a pustíme se do jedné lodi za druhou, možná by se to mohlo povést.“

Rhodan přikyvoval.

Thora nadále mlčela, ale zdálo se, že ztrácí půdu pod nohama.

Pak se o návrhu Reginalda Bulla rozpoutala diskuse. Na jejím základě pomalu vznikl program pro počítač, který měl vybrat tu nejschůdnější cestu a zároveň zamezit případným překážkám.

✧ ▲ ✧

Toho večera měl Rhodan zvláštní rozhovor. Poručík Klein během odpoledne přinesl zprávu, že ve všech třech velmocích Země byl vyhlášen první stupeň atomového poplachu. Rhodan byl spokojen.

Toho večera ho navštívila Thora. Poprvé, co je náhoda svedla dohromady, přišla do jeho kajuty.

„Je to překvapivé, že?“ usmála se tiše.

„To tedy ano,“ potvrdil Rhodan. „Co vás ke mně přivádí?“

„Chci vám předložit jistý návrh.“

Rhodan ukázal na křeslo. „Přijměte místo. Ani netušíte, jak rád vám naslouchám.“

Thora zvedla hlavu, ale z jeho hlasu nezaslechla ani stopu posměchu.

„Za pět nebo šest dní skončí váš sen, Rhodane,“ řekla. „Váš sen o dědicích všehomíru… O vládě nad galaktickým impériem…“

Rhodan ji nepřerušoval, přestože s ní nesouhlasil.

„Za pár dní,“ pokračovala, „se tu vynoří naše křižníky s roboty na palubě, zjistí příčinu zničení našeho křižníku a promění vaši Zemi v oblak radioaktivního kamení… Je jenom pár lidí, kteří si zaslouží být zachráněni. A vy jste jedním z nich!“

Rhodan si poposedla naklonil se blíž, jakoby dobře nerozuměl.

„Já?“

Thora vážně přitakala.

„Ano vy. Možná i váš přítel Bull, jelikož absolvoval naše hypnoškolení, nebo také Haggard, protože umí vyléčit leukémii, a konečně také Tako Kakuta a John Marshall se svými překvapivými

schopnostmi. Nabízím vám záchranu. Společně s námi odletíte na Arkon a my vám tam najdeme uplatnění.“

„Proč si myslíte, že bychom měli být zachráněni?“ ptal se Rhodan.

„Máte mimořádné schopnosti,“ odvětila Thora bez zaváhání. „Budete pro impérium ziskem. Můžete být nasazen do míst, kde je zapotřebí mimořádná činorodost. Máte potřebné znalosti. Tako a Haggard také…“

Rhodan zůstával klidný. „Pomyslela jste přitom i na možnost vyšlechtění arkonidské krve?“

Nevšimla si jeho příkrého tónu.

„Nemyslím,“ odvětila chladněji než předtím, „že by se našla nějaká Arkonidanka, která by se snížila k něčemu takovému s pozemšťanem.“

Rhodan kývl. „Hmmm…“

Pak čekal. Thora si uměla dávat na čas. Trvalo dobře čtvrt hodiny, než mu položila otázku: „Takže?“

Rhodan vstal a zahleděl se oknem na slunce nad pouští Gobi. „Poslouchejte, Thoro. Hrst suchého písku z téhle pouště pro mě znamená víc, než celé to vaše prohnilé impérium. Nemám zájem o funkce ve vaší říši. Můj zájem platí výhradně Zemi. A víte proč?“

Tázavě vzhlédla.

„Protože my to dokážeme! Bude nám to trvat ještě dva, tři tisíce let, ale pozemšťané jsou předurčeni k tomu, aby řídili svůj vývoj ke stále vyšší dokonalosti. To vaše impérium pro nás jednou bude směšnou kumulací líných, zdegenerovaných, politováníhodných bytostí.“

Vykročil a zastavil se těsně před ní. Poprvé, aniž si toho byl vědom, využil ve styku s ní svoji nově nabytou sugestivní sílu.

„Podívejte,“ pokračoval. „Co se stane, až vaši roboti zničí Zemi? Někdo to přežije… Možná sto, možná tisíc, možná deset tisíc lidí, kteří Arkonidanům nikdy nezapomenou, co provedli jejich mateřské planetě. Neznáte naši vnitřní energii! Za dva tisíce let bude Země zase tím, čím bývala, a jednoho dne pozemšťané vyrazí do kosmu, aby pomstili své předky. Vláda nad Galaxií pak padne do našich rukou…

Ale zatím ještě nejsme tak daleko. Je docela v našich silách zbavit se těch vašich automatických lodí. Možná nás budou považovat za bezmocné trosečníky. Třeba nás vezmou k sobě na palubu, než zaútočí na Zemi. Možností záchrany je víc. Ne, my se jen tak nevzdáme!“

Otočila se a kráčela k východu. Už u něj málem byla, když na ni křikl: „Zastavte se!“

Brutální energie jeho sugesce jí způsobila bolesti hlavy. Prudce se otočila. K jejímu překvapení se usmíval.

„Tady na Zemi známe takové dívky, jako jste vy. Většinou jsou bohaté, rozmazlené a z takzvaně dobrého domu. Jednoho dne přijde jako šok zjištění, že na světě žije ještě spousta docela jiných lidí - chudáků, kteří musejí každý den bojovat o přežití.

Ve skutečnosti nejste jiná. Protože jste dál ve vývoji, myslíte si, že námi smíte pohrdat…

Víte, až jednoho dne za mnou přijdete, Thoro, a přiznáte mi, jak hloupě a bláznovsky jste se v posledních týdnech chovala, hrozně rád se vám vyznám z lásky, vyznám se vám z toho, jak velmi vás miluji.“

To jí nekonečně zamotalo hlavu. Potřebovala dlouhé vteřiny, aby si ujasnila, zda mu na to má odpovědět.

Nakonec zvítězila její hrdost. Otočila se na podpatku a šla.

Jeho vyznání ji dokonale zaskočilo. Na Arkonu měly věci lásky přesný chod a byly přímo podřízeny rozumovým rozhodnutím. Na Arkonu by bylo šílenstvím, kdyby muž vyznal ženě lásku krátce poté, co jí vynadal nebo urazil.

Viděla však - i přes svoji zlobu - že tady musí měřit jinými měřítky. Chápala, že Rhodanovo vyznání bude asi věcí taktiky a vůči téhle cílené nelogičnosti byla úplně bezbranná.

✧ ▲ ✧

Senzace přišla o dva dny později.

Celou tu dobu Rhodan neslyšel o Mercantovi ani slovo. To znamenalo, že se v pozemských štábech nic nového nedělo. Všichni vyčkávali. I posádka lodí pod energetickým ochranným štítem v poušti Gobi…

Najednou se ve vysílačce ozvalo: „Zaměřujeme neidentifikovatelný objekt ve směru theta dvě stě, rychlost dvakrát deset na čtvrtou za vteřinu. Tvar neurčitý. Objekt míří k Měsíci. Konec.“

Manoli to rychle stenografoval a pak s tím ihned odběhl k Rhodanovi.

Ten převzal zprávu, poděkoval a vyhledal Cresta.

Crest se na něj zahleděl. „Na základě hypnoškolení byste měl tušit totéž, co já.“

Rhodan přikývl.

„Takže?“

„Základna MYRA IV už není v rukou impéria. To, co sem letí, není křižník s roboty, nýbrž loď s posádkou z nějaké revoltující koloniální planety. Posádka bude patrně značně nezkušená.“

Crest přikývl.

„Doufám jen, že těch lodí není víc,“ dodal Rhodan.

✧ ▲ ✧

Během další půlhodiny se ozval Klein s dalšími informacemi.

Neznámý objekt měl vřetenovitý tvar, připomínal dvě torpéda, která někdo vpůli přeřízl a spojil je vrcholy. Rhodan věděl, že jde o starší typy lodí impéria, a že kromě kolonizovaných světů nebyly nikde používány. Takže to skutečně nemohla být hlídková loď s roboty.

Crest k tomu dodal z vlastní zkušenosti: „Lidé z Fantanu používají tyhle lodě, protože si dražší nemohou dovolit. Vsadím se oč chcete,“ usmál se na Rhodana, „že je to fantanská loď. Planeta Fantan leží nedaleko MYRY IV, klidně tam mohli zachytit nouzové volání křižníku…“

Loď z Fantanu se chovala, jako by byla v celém vesmíru sama. Nijak se nesnažila o svoji ochranu, nebránila se ani radarovým zaměřovačům a letěla přímo k Měsíci.

Kromě ní nebyl objeven žádný další objekt.

✧ ▲ ✧

Události nabíraly překotný průběh. O hodinu později se znovu ohlásil poručík Klein: „Šéfové obrany žádají konzultaci s panem Rhodanem!“

Rhodana to zaskočilo.

„Šéfové? Kteří šéfové?“

Klein se jeho překvapením bavil.

„Už několik minut existuje nadnárodní bezpečnostní výbor, pane. Předsedy jsou Ivan M. Koselev z východní tajné služby, Mao Cen z asijských obranných složek a v neposlední řadě i náš milý mecenáš Allan D. Mercant!“

Rhodan zvažoval situaci. „Jsem připraven ty pány přijmout. Kdy mohou přijít?“

„Jsou všichni toho názoru, že věc velmi spěchá. Mercant je v Pekingu. Za tři čtvrtě hodiny by tu měli všichni být.“

Přesně za hodinu začala porada.

Rhodan trval na tom, aby se jí účastnil i Crest.

Bylo jim oznámeno, že začala evakuace lidí z průmyslových center.

„Chceme se vás zeptat, Rhodane,“ řekl Mercant, „jak to vlastně vypadá. Změní se Země v jeden velký atomový reaktor?“

Rhodan jim vysvětlil domněnky, které spolu s Crestem probírali. „Povím vám všechno, jak to je. Máme šanci zbavit se útočníka pomocí jediného, dobře cíleného zásahu.

Ale neradil bych vám, abyste atomový poplach odvolali. Zaprvé existuje možnost, že jsme se zmýlili. Zadruhé to jednou lodí nemusí skončit. I kdybychom zničili tuhle, její nouzové volání zachytí další lodě. Zbavíme se jednoho útočníka a na pár týdnů si oddechneme. Ale co přijde potom?“

Podíval se na Mercanta.

„Vy víte, oč mi jde. Země nás už nesmí déle izolovat. My jsme jediní, kdo dokáží něco udělat pro záchranu naší planety. Musíme mít plnou svobodu pohybu, abychom mohli využít všechny své možnosti.“

Mercant pohlédl na oba muže, které sebou přivedl, a pak se otočil k Rhodanovi: „NATO považuje vaši izolaci za skončenou a vyři-

zuje vám, že máte plnou důvěru, pokud jde o přípravy obrany proti útoku z vesmíru.“

Pak se přidal i Koselev: „Téhož názoru je i moje vláda.“

A Mao Cen se usmál: „Asijská Federace není v ničem pozadu, pane Rhodane!“

Rhodana to zaskočilo.

Chvíli zíral před sebe, ale pak se vzpamatoval a řekl: „Je-li to opravdu tak, pánové, Třetí mocnost přestává tím pádem existovat. Vše, co tu máme k dispozici, dáváme do služeb celého lidstva!

Avšak prosím, pánové, nezapomínejme na jednu důležitou věc - od této chvíle nesmíme nikdo zapomenout, že nežijeme ve vesmíru sami. Musíme se vyrovnat s existencí jiných bytostí a musíme se připravit na to, že mnohé z nich se vůči nám budou chovat nepřátelsky.

V tomto smyslu bych vám rád připravil záznam všeho co vím, a co bych rád předal svým případným následovníkům… Kdyby se něco stalo…“

✧ ➤ ✧

Příprava záznamu trvala Rhodanovi dlouhé hodiny. Vřetenovitá loď se mezitím přiblížila k Měsíci a zůstávala na oběžné dráze kolem něj ve výšce asi deseti tisíc kilometrů.

Rhodan vedl krátkou poradu se svými lidmi. Thora se jí nezúčastnila. Rhodanův návrh, aby Tako Kakuta a Dr. Manoli zůstali na Zemi, byl všeobecně přijat. Energetická kopule je bude chránit před každým útokem. Tako převzal Rhodanovy záznamy se slibem, že je předá v případě, kdyby neexistovala žádná pochybnost o tom, že loď s Rhodanem na palubě byla zničena.

Pak Rhodan odstartoval.

Vystoupal do výšky jednoho sta kilometrů. To, co měl v úmyslu, nemohlo být přenecháno automatice. Bull letěl jako kopilot. Haggard a Crest byli s nimi ve velínu.

Loď zastavila pohon. Všechny přístroje mlčely.

Jenom na Bullově palubní desce svítilo pět zelených světel. Bull se otočil a klidně řekl: „Hyperagregáty běží!“

Na palubě arkonidského člunu bylo pět agregátů, které dodávaly energii do zásobníku. Ten mohl být na daný pokyn rázem vyprázd-

něn a uzavřel loď do hypergravitačního pole, které ji obklopilo a vyňalo z prostoru, aby ji odneslo do hyperprostoru. Rhodan tomu říkal: cesta za křivku prostoru.

Zatím se nepokusili přeskočit hyperprostorem větší vzdálenost, než jednu světelnou vteřinu. Po skoku loď potřebovala chvíli na oddech, jak zase říkal Bull, protože musela vyrobit novou energii. Tehdy byla velmi zranitelná…

Podle Rhodanových výpočtů měl hyperskok končit za odvrácenou stranou Měsíce. Vřetenovitá loď zatím ještě nezměnila svůj kurz.

Rhodan položil ruku na červené tlačítko.

Pak je stiskl. Tlačítko vydalo typický zvuk a na obrazovkách rázem nebylo nic vidět.

Trvalo to asi vteřinu a pak se vše změnilo. Před člunem se objevil srpek Měsíce, osvícený sluncem, vycházejícím za Zemí.

„Zaměřovače!“ zavrčel Rhodan.

„Nic!“ odvětil Bull.

„Hodnoty skoku?“

„Souhlasí!“

Rhodan padl zpět do křesla. „Výborně…,“ řekl.

Když uplynulo pět minut, které agregáty potřebovaly k výrobě nové energie, loď se znovu rozletěla směrem k Měsíci.

Zbytek byl dětskou hrou. Rhodan namířil do hluboké, černými stíny pokryté prolákliny v prstencovém pohoří, kde se skrývaly trosky arkonidského křižníku. Byl přesvědčen, že se lidé z Fantanu dříve nebo později odváží přiblížit a přesvědčit se na vlastní oči o osudu křižníku.

Crest požádal, aby v tomto podniku nemusel hrát žádnou roli a Rhodan mu to přislíbil, protože znal mentalitu arkonidského vědce. Epocha, ve které byli lidé z Arkonu bojovníky a dobyvateli, se dávno rozplynula v minulosti. Boj nyní pro Arkonidany znamenal něco strašného.

Zbraně na palubě člunu byly dvojího rázu: s velkým dosahem - až do vzdálenosti jedné světelné minuty - a zbraně s krátkým dostřelem. Ty byly pohyblivé a měly zaměřovací automatiku.

Rhodan nechtěl použít dalekonosné rakety se samonaváděcím mechanismem. Loď z Fantanu vypadala sice těžkopádně a její ener-

getický ochranný štít byl velmi slabý, ale bylo docela dobře možné, že lidé z Fantanu do ní zabudovali nějaká vylepšení, než se vydali na tuto nebezpečnou cestu.

Plynuly hodiny.

Crest ulehl a zavřel oči.

Nepadlo ani slovo. Haggard seděl před svými přístroji, ale nic neukazovaly. Bull seděl před ovládacím panelem zbraňových systémů. „To se mi nelíbí, šéfe! Měli bysme vzlítnout a napadnout je. Nerad střílím ze zálohy na…“

„Ticho!“ přerušil ho Rhodan. „Nebudeme nic riskovat. A kromě toho lidi z Fantanu asi znáš, že?“

✧ ⏃ ✧

„Zaměřovače!“ zvolal Haggard a jeho hlas zněl stísněně. Víc toho neříkal.

„Rychlost?“

„Padesát metrů za vteřinu. Blíží se přímo ke křižníku.“

Rhodan se otočil. „Jaká je naše pozice, Bulle?“

„Výhodná. To znamená: můžeme ještě kousek vystoupat, pro všechny případy!“

„Dobrá!“

Loď zareagovala. Těsně nad povrchem klouzala blíž k okraji prstencového pohoří.

„Stop!“ zvolal Bull. „To stačí!“

V tu chvíli se vřetenovitá loď objevila na obrazovce. Rhodan si ji zamyšleně prohlížel. Byla vzdálena asi osm set kilometrů a neblížila se rychleji, než auto. Při téhle rychlosti mohlo trvat ještě hodiny, než se přiblíží ke křižníku.

Rhodan doufal, že posádka lodi Fantanu je plně soustředěna na kráter a nikoli na jeho okolí. Otočil se.

„Jak to chceš udělat?“ zeptal se Bulla.

Bull ukázal na žluté tlačítko. „Neutralizace krystalového pole,“ odvětil. „Zůstane jenom mlha z vodíku, uhlíku a atomů kovu.“

Rhodan přitakal. „Doba ostřelování?“

„Dokud to bude nutný!“

„Je to nutné?“

Bull byl překvapen. „Proč by ne? Jistota je jistota!“

„Chtěl bych Haggardovi něco ukázat,“ řekl Rhodan. „Mělo by stačit, když jejich loď zdemoluješ. Posádka pak nebude sama o sobě nebezpečná.“

„Dobrá,“ přikývl Bull. „Nařídím ostřelování na dvacet vteřin.“

Vtom se rychle ozval Haggard: „Pohybujou se rychleji. Sto metrů za vteřinu! Co jste mi chtěl ukázat, Rhodane?“

„Něco, co vás bude velmi zajímat. Jen počkejte!“

Napětí stoupalo a čas zároveň ubíhal pomaleji. Loď z Fantanu na obrazovce stále rostla. Byla očividně vybavena lépe, než arkonidský člun. Pokud by se ji nepodařilo zničit, byl by osud Země zpečetěn.

„Tři sta tisíc!“ hlásil Haggard. „A stále zrychlují!“

A za pár minut: „Brzdí! Oni brzdí! Stojí na místě!“

Rhodan ihned zareagoval: „Pal!“

Bull stiskl tlačítko a pak vykřikl: „Pryč odtud! Musíme výš!“

Rhodan okamžitě přidal a loď vyletěla o pár set metrů do výšky. Bull zatím nepřerušovaně pálil.

Nebylo pochyb o tom, že zasáhl. Obrazovka ukazovala rozpadající se nepřátelskou loď. Krystalická struktura vnější stěny se drobila a Bullova zbraň pronikala stále hlouběji do lodi.

Vtom se zableskl oslňující paprsek. Rhodan přivřel oči. Ještě tedy měli dostatek energie a střílejí!

„Rychleji!“ vyjel na Bulla.

Bull nereagoval. Zarputile směroval dekrystalizační paprsek proti nepříteli.

Z druhé strany vyšla další rána, odrazila se od ochranného energetického štítu a rozhoupala člun.

Ale tím to také skončilo. Z vnější stěny vřetenovité lodi nic nezůstalo. Zničeny byly i generátory. Zůstaly jen chodby, předělové stěny, přístroje a mrtvoly členů posádky. Loď potácivě padala k povrchu Měsíce.

Bull si oddechl. „Hotovo…“

Rhodan minul kráter s troskami arkonidského křižníku a letěl k lodi nepřítele. Přistál nedaleko ní. Pak si oblékl skafandr a helmu. Obrátil se na Haggarda: „Vy pojďte se mnou!“

Haggard se nenechal dvakrát vybízet.

Zanedlouho byli na místě.

Moc toho k vidění nezůstalo. Posádka lodi to odnesla, nebyla připravena na náhlou dekompresi…

Doktor se sklonil a sebral ze země něco jako kus tkáně. „To je všechno?“ zeptal se zklamaně.

Rhodan pokrčil rameny. „Myslím, že si s tím budete moct docela dobře pohrát ve své laboratoři, ne?“

Vraceli se k člunu.

✧ ➹ ✧

Během zpátečního letu se Haggard musel Rhodanovi omluvit. Objevy, které mu zprostředkoval kousek kůže, byly prostě fantastické.

„V normálním stavu je jejich kůže šupinatá, o tom není pochyb. Kousky masa, které na ní ulpěly, jeví podstatně menší stupeň členitosti, než je tomu u člověka nebo nějakého známého zvířete.“

Rhodan se usmál. „Nač z toho usuzujete, doktore?“

„Že mezi námi a Fantaňany budou značné rozdíly - myslím tím biologické.“

„Máte představu, jak vypadají?“

Haggard zavrtěl hlavou. „Bohužel. Na to mi ten kousek kůže zase nestačil.“

✧ ➹ ✧

Na Zemi přijali zprávu o vítězství s nepopsatelným jásotem. Atomový poplach byl rázem odvolán, začal zpětný transport evakuovaných.

Těsně po přistání Rhodan přijal zvláštní vyslance tří velmocí. Přišli, aby mu pateticky vyjádřili vděk za záchranu lidstva a aby mu propůjčili vyznamenání.

Perry je přijal, ale odpověděl: „Vyřiďte svým vládám, že to byla pouze první bitva. Vyhráli jsme první bitvu ve válce, která bude mít tisíc, nebo možná více takových bitev. Dnešním dnem začíná epocha,

která bude trvat dlouhá tisíciletí. Rozhodnutí, ke kterým dnes dojdeme, budou důležitá pro další osud lidstva!

Vyřiďte to svým vládám! A vyřiďte jim, že nenajdou loajálnějšího spojence, než Třetí mocnost! Požadujeme volnost pohybu a svobodu, protože jsme zatím jediní, kdo jsou schopni ubránit rodnou planetu!“

✧ ➹ ✧

Příští den dorazila první dodávka metaloplastiku z Pittsburghu. Rhodan to pochopil jako vyjádření ochoty vlád spolupracovat. Říkal si, že stále více lidí musí konečně chápat, že nyní a navěky musejí držet při sobě. Už to nejde se mezi sebou prát… Teď z nich jsou Pozemšťané: jeden velký národ!

O něco později večer měl rozhovor s Thorou, která ho opět zcela nečekaně vyhledala v jeho kajutě. Podal jí židli a ona se s úsměvem posadila.

„Měla jsem spoustu času,“ začala, „a přemýšlela jsem o nejrůznějších věcech. Myslím, že jsem se v určitých situacích nezachovala tak, jak by se ode mne čekalo.“

Rhodan byl zaskočen. Nikdy by neřekl, že může být tak sebekritická.

„Pomalu začínám chápat,“ pokračovala Thora, „po jaké cestě jdete a k jakému cíli by měla vést. Vám osobně plně důvěřuji. Lidstvo by vás mělo následovat. Co se však týká lidstva obecně, tam si tak jista nejsem. To, co o lidech zatím vím, je málo, a není to příliš povzbudivé. Zatím se spíš snažili jeden druhému podříznout krk. Nevím tudíž, jestli jsou vaše očekávání, která v ně kladete, vůbec oprávněná.

Chtěla bych vám říct jedno: v budoucnosti už nebudu vaším protivníkem. Chci se omezit na úlohu nezúčastněného pozorovatele. Vaše plány jsou dobré, a možná, že lidstvo skutečně převezme arkonidské dědictví galaktického impéria, kdo ví. Ale do té doby chci se svým rozhodnutím počkat.“

Rhodan vstal a podával jí ruku. Usmíval se.

„Tohle je lidské gesto,“ řekl. „Vstaňte a stiskněte mi dlaň. Je to vyjádření díků.“

Váhavě přijala vyzvání.

„Respektuji váš postoj, Thoro," řekl Rhodan. „A domnívám se, že se Crest nezachová jinak. Ne ne… nerozčilujte se zase… Crest je prostě také Arkonidan, jako vy. Nikdy z něj nebude Pozemšťan…" Mrkl na ni na znamení, že ukončil první část rozhovoru. „Ale pro vás ještě pořád existuje naděje."

Nevadilo mu, že ji nazlobil. Zasmušila tvář a vyšla ven. Věděl, že dny její hrdé nepřístupnosti končí a když na to myslel, pochopil, že ji miluje.

Venku bez ustání pracovali stavební roboti. Právě ukládali obrovské metaloplastikové desky. Měl bych myslet hlavně na to, říkal si Rhodan, aby byly urychleny dodávky lešení. Bojovou loď potřebujeme nutněji než cokoli jiného.